

L $\frac{A}{7756}$

TRUBADURS

UZ

WINEVA
OLIVERTO

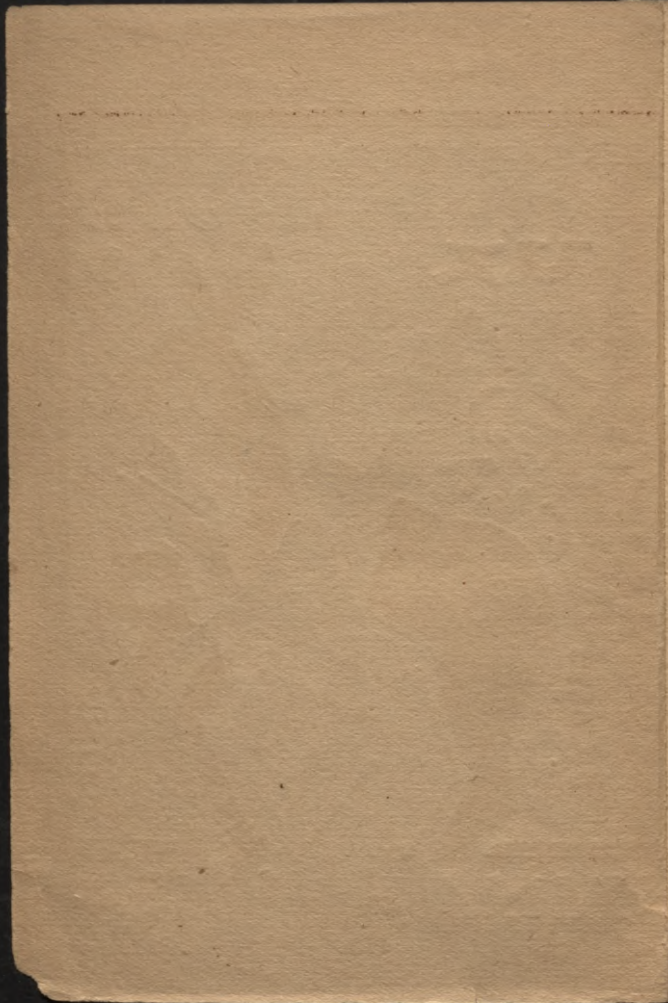

DZEJA

VAINAGS

1921

(20)

L A
7756

0309062993

109
Duv

Sudrabuvalns
OLIVERETTO

~~4254~~ ✓

TRUBADURS UZ ĒZĒĻA

1918.--1920.

„VAINAGA“ izdevums
Rigā, 1921.

L-2

15024

Grafika — NIKLAVA STRUNKES

TRUBADURS UZ ĒZEĻA

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

TRUBADURS UZ EZEĻA

Sabeedribā spožā

Rādos:

Ar saveem zvēreem

Preekšā stādos.

„I-ā!” Kikaragā! Tirili-tirili!

Tiricirili!

Pa dvēseļu leelceļeem izmīditeem plateem,

Kur filozofi aizgrand ar smagi peekrauteem rateem,

Kur mirdzot auļo dzejneeku kavalkades, —

Nedaridams nevenam nekādas skādes,

Es uz ēzeļa jāju —

Šūpodams brīžeem kreiso, brīžeem labo kāju,

Mirkšķinadams brīžeem labo, brīžeem kreiso aci,

Brīžeem ar kreiso, brīžeem ar labo roku ēzelim pa skaustu
bungodams,

Savas nerra dzeesmiņas dungodams.

Un ēzeļis man ir gudrs un saka:

„I-ā” un tas ir tikpat kā —

Amen.

Man nav smeeklu daudz, izsmeekla nav nemaz —

Kā neatlaidīgas leetus lāses manas dzeesmiņas līst pār dvē-
seļu leelceļeem izmīteem plateem.

Viss jums ir apnicis, viss ir bez vērtības, viss ir veenaldzīgs
jums, ak ļaudis!

Ko te līdz sprediķi, himnas un odas! manifesti, proklama-
cijas, traģedijas, programmas, likumi, mītiņi!

Akl šīs dzejneeku vētras ūdens glāzēs! šīs oratoru Marnas
kaujas tabakdozēs!

Kur viņi trauc? šee jātneeki-likumdeveji, jātneeki-likumgrā-
veji, jātneeki-sludinataji savos zirgos?

Dvēseļu leelceļi ir izmīti no naida un varas, no netaisnībām,
no apspestības: visi ceļi ir veenadi un neveens neaiz-
ved vairs nekur.

Vakarā krēslainā

Pa izcirstām, izdegušām cilveces alejam,
Pa šrapneļu izēsteem kalneem un palejam
Sērīgi-smaidošs jāļ uz ēzeļa sava

Trubadurs-nerrs,

Acim kaisli-gaidošām vērdamees brūkošā tumsā.

Izskreen pakavu-atskaņu dzirkstis gaisos,

Smagi domu pātaga šmiukš,

Un ēzelis gudrs ir, un saka mūžigi:

„I-ā!“

Uz ēzeļa muguras preekšā stāv gailis,

Nekustīgs uz veenas kājas,

Un veenu aci vaļā —

Izskats viņam lepns, komiski- majestatisks, kāds mēdz būt
iznikstošo, iznīcinamo pēdejo ķeizaru gvardeem, un viņam pašam ir savs lozungs:

„Ķikaragā!“ un tas ir tikpat, kā —

Urrā! uz preekšu!

Urbjošo, neatlaidīgo, smaidīgi-dzeļošo, dendija tradīciju
frakā, bibliofīla talarā tērpjošos strofu vidū,

Nakts vidū

Jadzeed būs gailim:

Neaizguļatees par ilgu! neeemeegat uz laikeem!

Mūžīgais Jaungads jataurē gailim:

Ķikaragā.

Uz labā pleca,

Pelekos spārnus ceetsakļāvis,

Debesu menestrels cīruls man sēd.

Vaj jūs nedzirdat, ka kaklā viņam sudrabaini guldz

Tirili! Tiricirili!

Augstu pār galvam viņš tiks reiz laists.

Viņa kaklā slēpjas visu sāpju atmaksa:

Šellidzeesmu sudrabs, nākotnes dvēseļu smarža un
gaisma —

Tiricirili!

Nenicinat ēzeli! Pa dvēseļu ceļiem izmīteem plateem bez
trokšņa viņš neapnicīgi soļo,

Uz viņa platās muguras veegli kūleņus mest! lai esmīdi-
natu jūs.

Nenoguļat gaili! viņa Jaungada atgādinājumu.

Ticat cīrulim! gaismas pilnam rītam pār zaļatzaļojošo pasauli!
mīlai! un dzeesmam, kas sudrabaini burbuļo cīruļa
kaklā.

*

Tad nu —

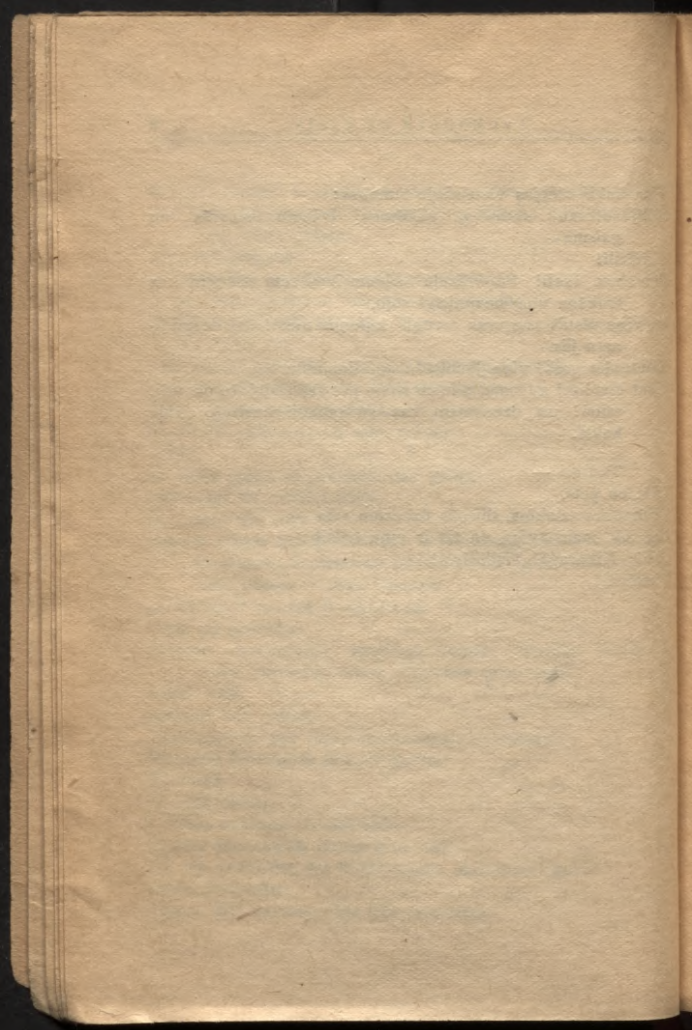
Lūk, es pats,

Trubadurs-arlekīns, dūcošs dzeesmu rats —

Un, lūk, mani zvēri, un šis ir viņu balsis:

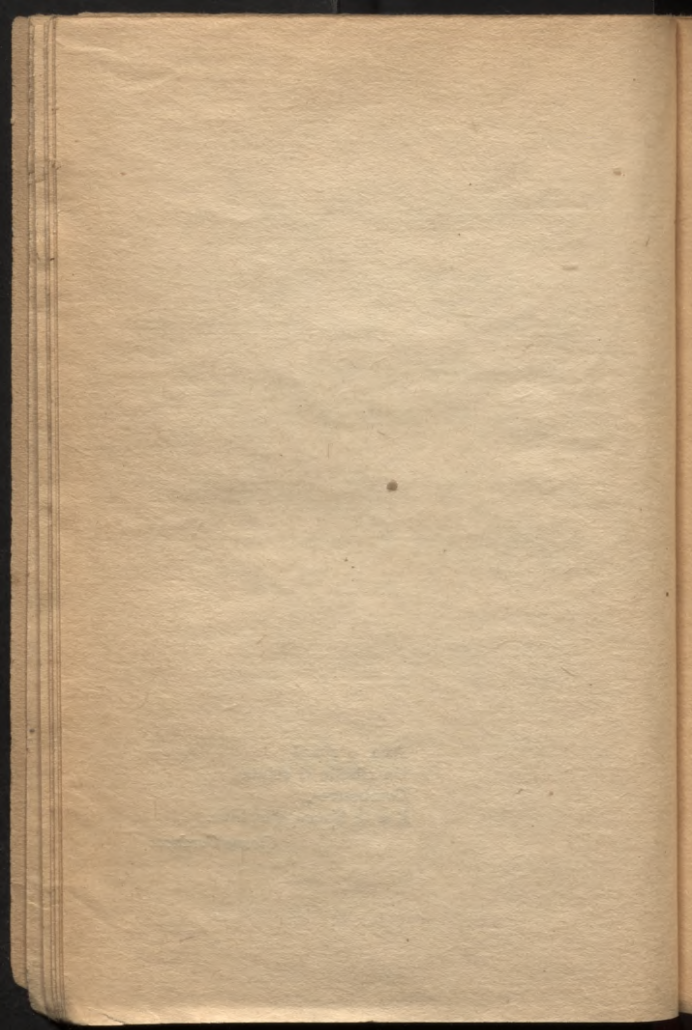
„I-ā!“ Ķikaragā! Tirili-tirili!

Tiricirili!

Ave, o rima!
Un ribelle ti saluta
Combattuta,
E a te libero s'inchina.

Giosue Carducci.

GURĶU UN MANDEĻU PUDIŅŠ

Samīcu ceeši es eedomu plūstošu,
Saprāta gurķus un neprāta mandeles —
Jūtu uz mēles jau saldumu kūstošu!
Daktiļi kājam man paauj kā zandeles,
Atskaņas kūleņo nerriskos virpuļos,
Līdzskaņi patskaņus sakrata tirpuļos:
Safrana smaržību pannam es pārvīšu,
Eesmiņos cepšu un kastroļos vārišu
Pudiņu burtēzeem (mutes jau noplātas).
Neleed vairs romanu taukājee cepeši,
Izkūst kā migliņa dzejoļu oblates,
Šaubīgi paošņā deguni depešu —
Dodi teem veeglaku, jautraku numuru,
Pikantas uzsmēres, rozinu kumuru, —
Tā kaut ko, sēēveets kūr eevīts un kautiņi,
Leetiņas raibas, vēl raibaki ļautiņi.
Gan te ķers Šanteklers uzslavu labaku,
Smuku burs Sukuburs kinema-miražu,
Eesveedis degunā dažam kā tabaku,
Avanšu izcēls un pavairos tīražu, —
Lai jau nu teek viņeem! dejošam smeekliņam,
Asaru švāģerim, kalpoju veegliņam —
Vasaru prāģerim dzeesmas tā smaidigas,
Zeemu kā zāģerim smeldzoņas vaidigas.
Kādreiz es ceru, ak, kungi, jus paceenat
Gan jau ar (Deeviņš dos) pīragu tīraku!
Pegaziņš paslinks: jo eejūdž, jo atseenas —
Re', kā viņš sastings, ja daudz pūš tam vīraku.
Ceešeem nu peešeem tam mikstumus bakstišu,
Varbūt tad ātri kā lakstidams rakstišu.

Pudiņš šis dažlabai svētdeennai nodomats,
 Pasauss, kā veenigais taisnigais Zodomā,
 (Varetu uzkaisit Zamueļcīparus,
 Eeaust kaut Breeža un Baloža dzīparus,
 Smaidošu sveestu lai pārlej teem Ulmanis,
 Sāli ber Zigrīds, kas beeži slid pulmanī —
 Politiķ's neesmu, Muza — vaj kul mani!
 To kas man sacepts, lai aprij un čāpstinas.
 Ak! kaut uz Kapri, tur siltaka saulite,
 Aizmukt es varetu! dreb visi kauli te,
 Mugurkauls saleecas, smeldzot dilst lāpstiņas.
 Čikstošas, pīkstošas virajas vindiņas,
 Izsmel no Kastaļa sešdesmit rindiņas!
 Māga nav lāga, un malka jau trūkumā —
 Tā es te cepu nu, salececes kūkumā.
 Baudat un šķaudat, un mēģinat barotees,
 Duŗat kaut dakšiņās, smeļat vaj karotēs, —
 Deevs palīdz! varbūt jums labā tā darot ees.
 Likaj's es deezgan pār tintnicas avotu,
 Tikaj's tur saskatit birzvidu pļavotu,
 Svilpo kur putni un liddejo graciņas,
 Elfi kur zatireem paduses kutina.
 Deemžēl pee citas es peederu naciņas,
 Splinu un skepsi visapkārt kas putina,
 Ziniskām zinatnem smadzenes sutina.
 Tintnicas actiņa blisinas melnīga,
 Ideja šķelmīga risinas velnīga:
 Nerrrs, lūk, ar pudiņu salkušos pameelos!
 Sanākat, ļautiņi! pametat sapulces,
 Izbakstat zobus un noņemat kapuces:
 Vesta no Afrikas, seškupru kameeļos,
 Slēpta šai dzeesmiņā divaina bariba,
 Kuŗai pee progresa milzīga svariba.

Vēlu jums atskaņu izskaņās režģitees,
Atsistees punktos un komatos mežģitees,
Sirsnigi-ilgi par panteem šeem disputet,
Jo teem lemts drīzi no atmiņas izputet.
Pats es nu gaidīšu laimīgu rītiņu,
Cerot tos pārvērst par avansa kvītiņu —
Labu man vēlat pee šitenās andeles,
Jūs, kam ees labā šee gurķi un mandeles.

ES DODOS PASAULĒ UN EEVĀCU DERIGAS ZIŅAS

Neapmeerinats nepavisam ar avižu reporteru ziņojumeem,
Kuŗus es atrodu par pārak trūciģeem un dumeem,
Es nodibinu pats savu Preses Biroju.

Vakar, kad pirmo reizi es mūsu metropolē ziņu uzzinašanas
nolūkos siroju,

Tā ap pulksten trim pēc pusdeenas šausmīga leetus gāze
Pārsteidza mani bulvara vidū, un es peeliju pilns kā vāze;
Jaunkundze, kuŗa uz Pauluĉ' stūrā kāpa pār pelķi,
Mani eemērca aŗurapzeŗotu kāju kā zaļvioletu nelķi, —
Un tā es vāzisks un nelķisks, un sapņodams par jaunkun-
dzes kājam,

Maldijos līdz vakaram, uzdurdamees pretimnākoŗām mājam,
Luktuŗeem, policisteem un ŷurnalisteem, kuŗi pēc nelaimigas
intervijas

Klīda mājup, kā sakautas dzelzsdīvizijas.

Vakaram breestot, kā jaunavu krūtim pa batisteem leeģeem,
Ari es sāku galu galā mostees no saveem apburtīb s
meeģeem,

Smadzeņu motori eesāka ŷņākt, acs raudzījās spodri,
Mati sacēlās stāvus, pārskatidami eelas un bulvarus modri,
Uz Terbatas un Kaleju eelu stūrā es pamaniju muŗu,
Kuŗu leetus lāse bij pārsitusi pašā vidū puŗu.

Slava tev, varone! Ciņā ar dabas elementeem trakeem
Tavi muŗiskee spēķi ir izrādījuŗees par ŷvakeem.

Sakarā ar leetus gāzi visos veikalos spekulanti skubā
Sacēla cenas. Labi nostāveģees ŷdens leetus trubā
Ir uzskatams paŗlaik par vislētako spēķa sperminu,
Kas cilveķu var dzīvu uzturet uz nenoteiktu terminu.

Parkos, skveros, birzēs un pļavās par velti
Var leepu un jasminu smaržu ik vakarus smelti,
Bez kādeem kuponeem. Šoreiz ar to būs tīri vaj gana.
Ceru, ka, — nostādīta uz visdrošakeem pamateem, — infor-
macija mana
Eckaros, kā avizes saka, visplašakos slāņus
Un iznīdēs tautā šaubīgās ziņas un kaitīgos māņus.

PETERS PEERENDELS

No Plutarcha atstāteem papīreem

Peters Peerendels, Latvijas lepnūms, tirgojās ar dažādām precēm, sākot ar dzīveem teļeem un beidzot ar svecem. Ik nedēļas vareja lasīt laikrakstos sludinājumus, kurus tas izteica uz viņa veikala pabalstišanu mudinājumus. Vispār bij zolids un ziņerīgs pilsons, ne mazāk slavejams kā kautkāds Rabindranats Tagors vaj Vudro Vilsons.

Augstākās idejas ugunis eededzees, Peerendels apņēma pat seevu Teobaldini Toverit — ar septiņdesmit collu kājam un izmaksatām mājām. Ar Teobaldini Peters nu dzīvoja preēkus un rūpes veenas, naktis un deenas, un peedzīvoja vairakus Peerendelenus, skuļus un zēnus.

Viņa laime bij droša kā zelta peecineeks. Es pats tam aculeecineeks, ka gāja viņš savu nosprausto ceļu, uzpirkdams un pārdodams veen' otru teļu, bez kādas stostišanās un apkārtostišanās.

Pašnoteikšanās princips viņam no pat jaunības bij svēts, — viņš mīleja dārgi pārdot to, kas bij lēts. Kam patik tas ar' — otradi darit var.

Latveetis tas bija caur' un cauri, bet viņa uzskati nebij nacionāli-šauri. Nikolaja laikā ar pristavu un urjadņiku Ivanu Kuģi dzīvoja kā svoji ļuģi.

Kārš tam bišķit paskumt lika: meita Ģerardine aizgāja peēt kāda praporščika plika un videjais dēls Vazelins, pārdzērees denaturatu, zaudeja prātu. Totees' andele gāja kā pa taukeem, jo no kandžas veen vareja izsist divtik, kā no laukeem. Bet naudiņa sāka nākt gluži kā jūrā.

kad Peerendeļam atvērās intendantura. Trīs liferejumi sapuvušu zābaku armijai bij pamats, uz kuŗa kā lukstajs izauga un izplētās viņa istais amats.

Lai ceņemtū sabeedribā veetu peeklājīgu un attīstītu rosību peenācīgu, Peerendeļi pārcēlās uz Rīgu.

Nenogurstot Peteram pašam darbā kusteļās ik pirksts, krūtīs tam dedza augstakās idejas dzirksts. Tad tik, — viņš teica, — latveetis patstāvībai būs labs, kad tas bagats taps. Visadu proletareešu un nabagu pasaulē jau tā ir tiku tikām, it nekāda valsts neiznāk no dvēselem plīkām. Vaj es kādam skaužu, vaj kaklu laužu? Latvijas šādus augstakos labumus paturot godā, cilveks nevar eekrist sodā. Latvijas interešu labā cukurs ir janoglabā.

Okupācijas laikos, leelneecisma tvaikos, sarkanbaltsarkanam karogam pirmo reiz uzvijotees gaisā, Needram ar Vankinu murminot vācu maisā, Peerendels andeleja un skrēja kustīgs, darbīgs un lustīgs. Ari Teobaldine nekļuva mazak ražīga, tikai Petera sirds bij pēdeļās kristībās bažīga: nebij viņam peeteekošu motīvu sai gadījumā atzīt savu bērnu jaunajā radījumā. Bet tēvijas labā tādi nesmukumi ir sirdi janoglabā.

Darbā un ciņās šī dzīve ideālā auga un plētās, tirdzneeci-skās operacijās, mūžīgās un svētās. Latvijas pilsonis, godajams un cēls, bij Peters Peerendels, pēc mājas grāmatas komersants, pēc amata spekulants. Ulmanim pārnākot, raudaja preeka asaras — un, goda vārds, nav bijis vairs otras tādas vasaras! Peerendeļu cilts aiz sajūsmas nostu slāpa: milti, sveests un gaļa kāptin kāpa; cukuru pilsētā nevarēja dabūt ne par kādu naudu, un Peerendeļam pagrabā bij miljards graudu. Mācates sīrādat, latveeši, no tauteeša šitā! Vaj nostu sitās viņš deenā citā, slēpdams un ārā vilkdams, rēķinadams un pārrēķinadams, kopdams tautisko druvu un Latvijas naudu nelaizdams sev ne tuvu.

Bermonta leelgabaleem dārdot, meerigas mājas graujot un ārdot, Peerendels sava uzdevuma augstumā stāveja; lasot par postu un trūkumu, asaras žāveja, un ar rokas mājeenu uzsāka jaunu kaŗa gājeenu. Tik svarīgā brīdī nav lāga, ka cilvēkam daudz barības māgā; gaļa, sveests un dažadas maizes sagādā tikai vēdera graizes. Valsts naudas drukatavai kaŗa apstākļos grūti strādāt, tadēļ sveestu tikai par cara naudu var gādat.

Tā nenokusis pūlejās Peters Peerendels, spekulants un tautas dēls. Pašlaik tas eesāka leelas operācijas, kuŗām būtu leela nozīme preekš visas nacijas. Bet notika gadījums šausmīgs, pārdabisks un drausmīgs. Kā zināms, veens no ziņkārīgakeem cilvekeem pasaulē ir Rigas prefekts; reiz nu ta cilveki bij eeliduši pat Peerendeļa pagrabā, un — ak, kāds efekts! Kaunedamees no savas bagatības leelas, Peerendels noslēpis pagrabā dažadas veelas, no dažādām precem un veideem, apgrozībā trūkstošeem, par vairakeem desmittūkstošeem. Tas nu tika viss izvikts ārā, un šito neizceeta latvceša dvēsele vārā: no tāda neeka ķēra to treeka.

Šis ir tas stāsts par Peteri Peerendeli, kas izskan kā Bermonta granata tik žēli. Tāds godajams tauteets kad mirst, bērzeem lapas un cilvekeem asaras birst. Šis rindas rakstītas par mazu peemiņas zīmi, slaukot asaras pa visu ģīmi.

ŠAUSMU DEENA UN NAKTS

Viseem arktisko un antarktisko zemju pēt-
neekēm

Lai gan septembris no zinātniskā veedokļa raugoties bij jau
rudens faktiskš,

Līdz pat pēdejam brīdim viņš ņēma vērā Rīgas apkurinaša-
nas grūto stāvokli, bij humanitates un valstiskas apzi-
ņas pilns, ar vārdu sakot: taktisks,

Un uztureja, caurmērā ņēmot, ceešamu bezmēteļa temperatūru.
Bet jau vakarrīt es mājās no āboļu kāteem un plūmju kauli-
ņeem puķu podā uguni kūru,

Ilgi pūtu un čakareju, bet izdabuju tikai dūmiņu sūru.

Muša, kas guleja puķu podā letargiskā meegā, atmodās,
maita, un izskandināja līgsmu un gluži benefeldisku
fioritūru —

It kā maijs būtu, saulīte spīdetu, un onkuls no laukeem man
būtu atvedis āboļu pūru . . .

Par to es mušu šo noķēru, uzdūru eesmiņā un izcepu pēde-
jās spičkas leesmiņā,

Un neizsakāmu drebuļu kratīts, aizvilkos līdz gultai, apse-
dzos ar visu sedzamo, mutautiņeem, dvecjeem un logu
aizkareem un ar kāju manevri spīdošu isti

Uzgāzu virsū sev grāmatplauktu, drēbju skapi un Mocarta
bisti,

Un, saņēmis beidzamos spēkus, caur seenam un durvim rai-
diju kaktiņisku kleedzeenu

Un no atsteigušās saimniecees lūdzu pēdejo palīdzības snee-
dzeenu:

Apsēgt mani vēl pamatīgāk, izleetojot šim nolūkam visus
krēslus, spoguli, vakardeenas koncerta programu,
šķēres,

Ekspressionistu linoleuma greezumu mapi, nolūzušo durvju
klinči un matu smēres . . .

Zem šīs apsegu garnituras eespaيدا siltsildinoši-tropiskā
Es eemigu meegā, jateic, gluži lopiskā.

Tikai uz vakara pusi, kad uz eelam mēdz atvērtees plašas
erotiskas perspektīves, es jutu, ka paleeku nemeerīgs
meegā un redzeju sapni deevišķu:

Visa mana istaba bij pilna deezgan nenopeetni apģērbtu
seevišķu,

Kas manus notrulinatos nervus deezgan sirsnīgi kutināja
Un eekšas kaislibu leesmās sutinat sutināja.

Uz loga zeēdeja ceriņi, dzeedāja kanarijputniņi, seši redaktori
rakstija avansa čeku,

No SUKUBA bij atnesta porcija beku,

No valdības bij peenācis ziņojums, ka Oliveretto eecelts par
senatoru, atdodot viņa rīcībā arī visu naudas druka-
šanas departāmentu;

Nebij man feļetonu rakstišanā vairs konkurentu:

Sukuburs

Bij sācis nodarbotees ar spekulāciju, bija apceetinats un
eeslodzīts citadelē;

Dr. Orientācija

Bij nodevees šausmīgai izdzīvei: ēda trīsreiz deenā, uzpirka
vecus grāmatplauktus un svineja neapstādamees kri-
stības un vārda deenas;

Šanteklers

Bij peeķerts aizleegtu dzēreenu brūķešanā un stikla burkā
nostādīts Kaņa Muzejā pee scenas.

Bet . . . viss tas bij tik sapnis. Tikai meegā un sapņos var
eet tik labi, kā kāzās . . .

Ar šausmīgu troksni mana komplicetā apsegšanās uzbūve
pēkšņi kopā gāzās —

Un es atnodos, pārplūdis baiļu sveedreem. Bij jau tumšs.
Centralā izsaldešana darbojās leeliski.
Un ledainas izbailes eeskāva mani no visām pusēm paladziski-dveeliski;
Spoki no viseem kakteem acis blisināja,
Sals manu dzīvību dzisināja,
Pēdejos spēkus risināja . . .
Un peegājis pee loga, es (šausmu pārņemts) raudzijos tukšumā tumšā un baigā:
Oktobris stings man blenza vaigā;
Debess salta un augsta, un nosēta ar balteem zvaigžņu pigoriņeem,
Kā ar sudraba cigoriņeem;
Tramvaji neet, avizes neiznāk; Zemneeku Saveenibas propagandisti (grūts viņu mūžs)
Maldas pa eelam, vervedami jaunus beedrus, Ledains vējš pūš.
Mēness izleen gaisos kā spitalīga blakts,
Ak, šausmu nakts!

DZEJNEEKS DAUGAVMALAS TIRGŪ

Lūk, viņš ar āboju seevu kā strīdas un skaistas.
 Skanot aiz ļaudīm un audekleem Daugava laistas —
 Stagars tur plikšķinas lustīgs, un spurains un štrams,
 Rudeņa saulē dažs vilns izsit dzirkstis kā krams.
 Ak, kāda kauja uz Daugavas notiek pa sauli,
 Zobeni slaistas, un sabrūk, un balti šķīst kauli,
 Zeltainām asīnim apšķaidas Augsburga krūts,
 Ūdeņeem pāri kā mūžība dzelzu tilts rūc.
 „Cik gan ir laimīgs tāds tilts, un tāds stagars, un zvejnieks,“ —
 Laužotees gaismai caur skropstam, nodomā dzejnieks.
 „Stichijā savā ir stagars, un zvejnieks, un tilts,
 Es te starp vīreem un seevam, kur valda tik vilts.“
 Ļaudis uz papēžeem min tam un lamajas skaļi,
 Beetes un burkāni acīs spīd sarkani-zaļi,
 Sipoli smaržo, un petersils — aridzan stāds,
 Vaj tas preekš tējas, vaj zupas, to neizšķīr prāts.
 „Daugava mīlā, kas mirdzi kā sudraba speegels —
 Visam še, visam preekš manis ir preekšā likts zeeģels.“
 Skolā ir rimju vīrs, deemžēl, gan bijis jo slinks,
 Nezin, vaj asars, vaj doršs tā uz viņu blenž stings —
 Viņš, kas ir runājees cikkārt ar Filipa grandeem,
 Pacēlees kondoreem līdzī pār sneegaineem Andeem.
 Vēži un truši, un tīrģtarīfs diferencets,
 Simtspūdu seevas, kas eļļaini spīgo un brēc,
 Zvēri un stādi, no kuņeem ne murgos nav jausmas,
 Liriskā sirdī tam modina dantiskas šausmas,
 Godīgais Daugavas tirģs tam šķeet bakchisks un sens,
 Gluži kā tee, kuņus rāda mums Tenirss un Stens.
 Izbailēs pametis avansu visu un maku,
 Jož viņš nu projam pa zivjaino, ļaužaino taku.

Valgani glaužas pee krūtim līdzpaķertais lins,
Mulsums un drausmums kāpj galvā kā sakarsis vīns;
Leekas, ka zirgi un nami tam pakaļ nu dzenas,
Siveni laižas pa gaisu, kā pasakās senās;
Šnācot no krasteem, šķeet, Daugava izkāpj un grūst . . .
Dzejdarim švaki pavisam ap dūšu tad kļūst, —
Dziļš, it kā mūžība, pārņem to tumsas pilns ģibons,
Nedzirdams tirs tam, ne glābšanas kareetes ribons.

SVETDEENA BASTEJKALNĀ

No sešām deenam gluži stīvs,
 Kad septītā es eju laukā,
 Tad (kamēr veen vēl būšu dzivs)
 Ceļš ved man Bastejkalnā jaukā.

Cik saldi krist pee dabas krūts!
 Viss zūd un gaist aiz koku arkas:
 Kā neizdevees pērkonš tramvajs ruc
 Un eerij pusrubļus un markas.

Kā saule apspīd vakaros
 Man seju noskūto gludgludu!
 Ak, es par odu pārvērstos,
 Ja nesvērtu es četru pudu —

Un zibeņātri mestos kārs
 Un dzeltu Jūsu baltā kaklā,
 Līdz deevišķigais pirkstu pārs
 Man nāvi lemtu naidā aklā . . .

Kā milzu samovars kalns šņāc,
 Jo svētdeen ūdeņeem ir vaļa.
 Vaj glečers slīd? min šausmās prāts.
 Ak, ne: kust zīdā dzīva gaļa.

Ak, maģiskais šis rituals:
 Ap kalnu apkārt stenot rāptees.
 Cik cikeem mirdz šis ideāls:
 Viņš svētdeen Bastejkalnā kāpt ees.

Klus visi koki abzolut,
Tik zvirbuļeem leels skandals masā;
Tam veenam zvirbuļ-Kaktiņam vaj'g būt,
Jo kleedz viņš baritona basā.

Pateešam, kāds še valda spars!
Kāds saskanīgums zaļā zālē.
Kā dūmi paceļas mans gars
Un izgaist zilā debess tālē.

Ap mani Rigas mirdzums svēts,
Pār mani tas kā sens kāds standarts.
Es redzu: cukurs paleek lēts,
Un rīss, un brūklenes, un zandarts . . .

Vaj man kā Mozum skatit veen
Šis deenas saldās peenā, medū,
Kas Rigai pāri zeltā reen,
Kā šampaneets, kas glabats ledū?

Un pārdomīgs un tālēs vērīgs
Es kāpju lejup. Laiks uz kino,
Un ilgi ausis skan man sērīgs
Vēl Bastejkrāču pianino.

UZ ALEKSANDRA BULVARA

Es ilgi klīdu zaļās Aleksandra leepās,
 Kad recta zelta legacija gaisos steepās,
 Līdz sastādijās provizorais zvaigžņu kabinets,
 Gan stipri bāls, un flegmatisks un vasarīgi rets.
 Ak, leepas meerīgās, viss apkārt nikst un sirmo,
 Ik deenu jauni ļaudis jūsu gatvās virmo —
 Bet stumbros brūnos slēpees mūžigs pavasars,
 Ko svēta leesmains aizlaiciskais saules stars.
 Es dzirdu dzeedam chlorofila zaļās fleitas,
 Un redzu gatvu krēslā senās preeka meitas,
 Par kuņām klājees tumšs un nesatreecams klons —
 Un prātā nāk man viņu dzejneeks Fransuā Villons,
 Un viņa ķēniškās un līgsmās oktavrindas,
 No kuņām kabaks skan un lepna šķēpu šķindas.
 Šis leepu lapu troksnis ir bezgala salds,
 Kad mājās tukšas visas atvilktnes un galds,
 Kad tējas veetā saimneece aiz durvim vāras,
 Un rostbifs nesasneedzams smaržo nāsīs kārās . . .
 Cik beeži eelu dzirnās kritu es, kā kaistošs grauds —
 Kā reiz Čaild-Haroldu, lai mani samal ļaud's,
 Un, samaltu un atdzimušu jaunā veidā,
 Lai malā izmet Aleksandra leepu reidā,
 Kur visu zemju kapteiņeem ir peestāt brīv,
 Ja veen no viņu kņgeem mīlas standarts plīv.
 Lai arī nav ta Citera, Vattō kurp vada,
 Ši zeme brīva ir no nezinama gada;
 Pirms Versaļas jau viņā valdijis ir meers,
 Pār viņas finansēm bez spēka pat valsts kontroleers;
 Te veenlīdzi kļūst visi vārdi, Kants un Vecais Stenders
 Un mags, un filozofs, i Bergs, i Menders.

Ak, pirmās rudenibas šalceens dzestrš un grūts,
Man milas neizmīletas vēl pilna krūts —
Un tu jau nāc, ar lapam sarkanām un saleem,
Pār dvēsl'es neizsīkušēem vēl jūtu paleem . . .
No tumšām skropstam tad uz mani teiĉ dažš skats,
Kur spīd jau trīsdesmitais maldos palaists gads:
„Dzijs mūžīgi ir milas okeans un bagats.
Un kuģim vaļš tur, līdz taps viņš dzelmē dragats.“
Un eju es, kur tumšš un sens guļ Vērmanparks,
Uu kur, kā zvaigzne nokritusi, spožš un bargs,
Spīd SUKUBS zilisarkanājš ar drausmu aci.
Tur Sutta, brūns un sirdigs, tēju dzeļ, ar maci.
Un Julljs Roze saveem partnereem teiĉ varoniģi: Mat!“
Ka kubi apokrifiskee sāk drebet pat,
Bet Skalbe Anno MCMXIX sasmaidas ar savām damam
Un Straubergš pipei zeedet spiralem leek rāmām.
Kā sneega mākons, preekšā nostāj preekšautš balts,
Bet ausis ilgi vēl tur Aleksandra leepas šalc.

ARDEEVU! ARDEEVU!

I.

Ko tu, cilvēks darisi!
Simsons brauc uz Parizi.

Nel ilgak nevaru es valdit garu,
Kas svešas zemes skatit tvīktin tvīkst
Un eelpo jau Ģetes pavasaru,
Kur zeltoranžas mūžam zeedos likst . . .
Šurp atlasu! Kur Bedekers un globuss,
Kur kompass, leetuš pleds un revolvers?
Neveens, kas negrib zaudet savus zobus,
Lai neķeras man klāt: tas dabūs robus
Dziļdziļus, ilgi nīks un zāles dzers.

Es, kungi, šovakar pat braucu projam,
Jo ilgak paceetibas man vairs nav,
Ik deenas lapās lasit paziņojam,
Ka tas brauc, tas — un aizbraucis tas jau.
Lūk, Valters aizbraucis uz Svēto Romu,
Pee poļu paneem ceemos Ķēniņ' Ats;
Uz Kristjaniju Skalbe pakā somu,
Un, „Spokos“ zaudejis kā Osvalds omu,
Uz Parizi brauc Jānis Simsons pats!

Pee šitām intrigam un kliķes šaurās
Man sūtņa postens gan nav paredzams.
Labs ir! tik salāpišu bikses caurās —
Un nebūšu ne suņem sadzenams,

Kad konzularās rezerves būs galā,
 Kā ēst kad vajadzīgs būs zolids virs,
 Ko deleģēt par sūtni Zaķu Salā —
 Oliveretto būs tad citā malā,
 Kur valda pateesības princips tirs.

Pee manām durvim stāvēs deputacija,
 Bet velti klauvēs, as'ras lees un lūgs,
 Un otrā rītā visa nacija
 Aiz sāpēm pārdabiskām matus plūks.
 Ak, dārgee siņjori, tad būs par vēlu,
 Tad šūposees pār mani čikstot masts,
 Un kuģa lukturs kāds ar baigu kvēlu
 Tad klusi apspidēs šo Muzas dēlu,
 Aiz kuņa mūžam zudis dzimtais krasts . . .

Ardeevu, pilsēta, kas koku arkās
 Kā kantors leels no akmeņeem un dzelzs,
 Kur honoraru izmaksat mīl markās.
 Kad spekulants no gultas galvu cels
 Un heteras grimis pirmā snaudā pēļos, —
 Es būšu prom, es nebūšu vairs šeit,
 Kur jaklausas ir nerros, pusnegēļos —
 Un saukšu, grimdams zvaigžņu laukos mēļos,
 Kā Čaid-Harolds: „My native land — good night!”

Ar labu nakti, vecās Rigas eelas!
 Kā diferitā, tvaikons smagi eļš;
 Tam apkārt lēkā stagarzivis leelas,
 Kā margarins, spīd pretim ūdens ceļš.
 Jau ceļas vējš. Kā dobjū ērgeldzeesmu
 Uz atvadibam nogrand dzelzu tilts . . .
 Ar labu nakt'! Šai nakti pilnā breesmu
 Jau skatu Agenskalna logu leesmu —:
 Turp, turp! tur dzīvo taisnigaka cilts!

II.

Kamoens! Puškin! man pateešam kauns:
 Pret jūsu oktavem gadsimti birza —
 Kas vairs tik spēcīgs sadzejojums jauns?!
 Pee Kurzemes kā Antejs sleedzas Virza
 Un Andžu Iness atveldzē un Tauns, —
 Bet man bez radu Emburga un Tirza,
 Nekur man neatspīdēs mīļa guns,
 Es kuļos kā bez saimneeka klimst suns.

Lai top! no pasaules es gribu šķirtees —
 Lai skelets valdonīgais mani rauj!
 Es gribu dzelmē labprātīgi nirtees.
 Kur zivjastainu nāru rokas skauj.
 Simts kreditoru izmisā tad mirt ees
 (Tas man, tā teikt, ar svītu nomirt ļauj) —
 Jo finansēs mans princips bijis veenīgs.
 Ka pāra simtus aizdot katrs man ceenīgs.

Bet līdz ar to nu ceļas jautajums —
 Kur? kādā veetā īsti slicinatees?
 Jo Daugavā ir ūdens pārak glums,
 Un kanals sekls, ka var tur kājās stātees.
 Tik veena veeta ir, kur debessjums
 Var zilā bezgalībā pāri klātees —
 Uz jūru! jūru! plašums tur un spars!
 Tik milzumā var noslikt milzu gars.

Es pārkrāvaju vēl reiz visas leetas
 Un apsēstos uz gultas patetisks . . .
 Jau riklē jūras ūdens sāļits šķeetas —
 Jedriķinštein! lūk, reet jau saules disks
 Un tā kā skabargas, duņ bailes ceetas:
 Eā Bory! mirt ir tomēr zinams risks,
 Jo gluži neskaidrs tas un neizpētīts.
 Vaj velni tevi raus, vaj tiksi svētīts.

Šai stundā liktenīgā svešs man smīns;
 Pār galdu manfrediski sleetdzis galvu,
 Es rakstu testamentu nu. — Mans splins
 Lai viseem kreditoreem teek par balvu,
 Lai Grīnam teek mans neizdzertais vīns,
 Lai Peters Ērmans nopērk jaunu spalvu,
 „Oliveretto nāvi“ paust. Viņš sveikts
 Par to tiks kritikā, bet pats būs beigts.

Lai nekrologu raksta Viktors Eglits
 Un ļaudim teic, vaj helens es, vaj žīds;
 Lai „Klio“ parāda, ka ne'smu neglits,
 Bet sejs daiļneģerisks un pats es švīts;
 Lai Suttam elektriskās lampas deglits,
 Un Jakobsonam cits viss balvā vīts:
 Puspalaga, trīs krekli, divas bikses,
 Trīs astotdaļas zonetās, gramms vikses.

Ak, Nirvana! ak, Elizija! prāts
 Par tevi domājot jauž rēnu dušu,
 Kas maigi aplej to kā fontans kāds.
 Un dvēs'li es kā sudrabilā mušu
 Jau redzu lidojam, kur eters šļāc,
 Kur sirdis tās, kas pārļauostas reiz pušu,
 Kāds zindetikons deevišķs kopā bleež,
 Paolo Frančesku pee krūts kur speež.

Es redzu jau, kā raud pee mana kapa
 K. Krūza, Freinbergs K., L. Šanteklers;
 Ed. Virzam arī kreisā acs ir slapa,
 A. Kroderam ik matiņš kust kā sers,
 Art. Bērziņam no raudam kaklā tapa,
 Un Tijai Bangai rokās rožu cers . . .
 Teic visi, ka es bijis garā bagats,
 Un traki žēl, ka nu no nāves dragats.

Bet dzīvē otrads viss, un baigi-dairs,
Un smaida vētā savilkts dūres čukurs,
Man nav uz dzīvi atgriešanās vairs.
Kur vilceensaraksts, drukajis ko Kukurs?
Nekas vairs Rīgā šē man nešķeet kairs —
Ne benediktineets, ne graudu cukurs,
Nekas — ne ministra portfels pat, —
Jo reiz par visām reizem teikts nu „mat“.

Uz jūru nu! tur ūdens traki daudzi,
Tur noslīcinātees būs tirais neeks;
Tur viļņi sametis man putu kaudzi
Un kaijas richardvagneriski kleegs . . .
Kad blāzma miglā padzis zvaigžņu draudzi
Un Febs pār zemi savus ratus treeks —
Tad manas meesas vēži ris un renģes,
Un pretim čīkstēs elles durvju eņģes.

LIRISKS SKANDALS MUCĀ

Kur ir tas vecais nelga Diogēns,
Pa kādeem Elizijumeem viņš blandas?
Man' gribas paraudzīties viņa skrandās,
Vaj dzīvs vēl deevišķīgais bikšdibens, —
Kur ir tas vecais nelga Diogēns?

Kas ta par gudribu, tad gudram būt,
Kad klausas visi mīlīgi kā jēri?
Nu, panāc šurp, kad citi zvēri
Zin filozofiju, ko uzveikt grūt, —
Kas ta par gudribu, reiz gudram būt?

Jo dzīve nav ne cildens varoņdarbs,
Ne prātus satrecoša traģedija,
Ne kāda jautra komedija,
Un ar' ne darba cēleens skarbs —
Bet tikai lirisks skandals mucā.

Tu, pilson, prātu aizmezdams,
Reiz gribi it kā marķīzs trakot,
Ar vīnu tukšo pauri slako, —
Bet ritā seevu lūdzees, visu peemirzdams, —
Tik iznāk lirisks skandals mucā.

No mucas ārā nevar tikt,
Un tā mēs dzīvojam deen' naktis,
Un gaisos mainas saul' un zvaigžņu vaktis,
Un, lūk, reiz vajag smiltis migt,
Kur aizmirstībai pāri snigt.

Tik brižeem kā no mucas skan
 Kāds gaŗš un traģisks periods,
 Kas saules grib, kā Blerio,
 Kāds bultu bars pret zvaigzņem skan,
 Kāds klusos laukos dumpi zvan.

Un, lūk, un, lūk, — nupat kas grūs,
 Kā uragans, caur firmamentu — — —
 Bet, skatees — jaunu monumentu
 Ceļ tam, kas midzināja mūs,
 Kas mūsu zobenos kā rūsā rūs'.

Un kad tu augstā stilā runat sāk
 Par Malebranšu un par Jumu,
 Tad tirgons apšmauc tevi, dumū,
 Tur nepalīdz tev viss tavš prāts —
 Līdz tik tu augstā stilā runat sāk.

Kur ir šis vecais nelga Diogēns,
 Kur Kars, de rerum ticis kas natura?
 Tos visus aizrāvis kāds negaiss jūrā,
 Kāds bezatgriešanās tumšs bezdibens,
 Kas brižeēm zibeņo kā sirpjasmens.

Tu vari nodārdēt kā leelgabals
 No augstu jūtu pārpilnības:
 „Ak, dodeet zirgu man, man kautees gribas,
 Lai peenāk reiz šai zemei gals,
 Lai dārd tai pāri iznīcības leelgabals!“

Bet kad bez ēsmas deenas trijas ceests,
 Un krāsni saimnece vairs nekurina, —
 Tu nolaid karogu, kas sapņus dzina,
 Un rēķini, cik maksā maize, sveests,
 Un beidzas viss — kā lirisks skandals mucā.

Par brīvību tev, dzejneek, vārdu daudz,
Bet tikko gars tev apstar galvu —
No rokam izrauj kāds tad spalvu,
Un no teem vārdeem, ko tev bij tik daudz,
Tik iznāk lirisks skandals mucā,

Kur ir šis vecais nelga Diogēns,
Pa kādeem Elizijumeem viņš blandas?
Viņš bij kā imperators skrandās —
Kur ir šis vecais nelga Diogēns?
Lai atspīd viņa lukturs zeltzeltens!

Lūk, cilvēks jameklē, jo drūp
Starp zvēru sejam debesis ar zemi, —
Sirds lukturi zeltspožu, drošais ņemi
Un ej, kur Partenona drupas kūp, —
Lai gaismā tas, kam jadrūp, drūp!

KŪSTOŠĀ SNEEGA HEKSAMETRI

Atkāpjas šausmīgais salš un miklums sareetas gaisos,
 Leetus sāk smidzināt ilgs, un rensteles plīkšķinas skaļi.
 Sneegu uz gājejeem gāž ar velnišķu viltību jumti,
 Ūdeņi zābakos leen un reimatisms kaulos sāk runāt.
 Drausmīgi ļaudis bez skaita no padurvem, pavārtem izleca
 Spļaudotees, lādotees nikni, ar milzigām dārdpīlnām lāpstan
 Sneegam mugurā klūp — un nezin no kuņģenes pēkšņi
 Ragavas čīkstainas slid, un zirgeem sprauslojot, šņācot,
 Precīgi puikas nez' kurp ved sneegblākus sakrāutos projām
 Koki nu izstaipa rokas un apkamptees brālīgi vēlas;
 Zvirbuļi šķandalu taisa un mazgā sev apakšas veļu
 Plančkāš, kas gaismīgi mirdz un atstaro spoguļos savos
 Gājeju kājas, un logus ar cigareem, zeepem un desam.
 Slapjums no debesīm nāk; nez' ko tur gan eņģeļi dara? —
 Cilveks tak sūceklis nav, kam jauzsūc draņķības visas.
 Kūst tik un kūst, un ūdeņi skrej — un kalošu nava . . .
 Atkusni, pavasarspoks! kas lipīnees tumšzilos gaisos,
 It kā Heliossmāids šai sneegkrēsļas nomāktai zemei —
 Nelga tu esi un murgs, kas vizuļjains paviz tik gaisos.
 Nav uz tevis mums, brāl, ne mazakās ticības, — jateic.
 Tāļu aiz tevis vēl sneegs pār klajumeem puteņos greeļā
 Kažokeem cena vēl ceeta un aridzan visadeem cimdeem.
 Spekulants ledaini stings no cukura nenolaiž graša,
 Sveestam peccērt vēl klāt, un prasa pēc veselām naudām —
 Rubļi un markas kā sneegs pār pakausi pliko tam laižas.
 Ak, kad sāksees gan reiz istais atkusnis pasaulē visā!
 Ļaudis šos kaņģadus guļ kā saldētas zivtiņas ledū,
 Pavasars, zeedains kas mūžam, un vasara, seenāžeem skaļā
 Nespēj atkauset tos: kā stingušām acim tee raugas

Cits uz citu un nepazīst vairs ne draugu, ne brāļu.
Kaut reiz pavasars nāktu un cīruļi dzeedatu meeru . . .
Atkusni, valšķīgais nerrs! pat man tu nespēji līdzet:
Deevišķai būtnei, kas mirdz pār zemi kā pasaka kāda,
Stingusi ledū ir sirds — par vāju tu, kausetaj leelais.
Nemānees, nozūdi spoks! lai aizsarmo pasaules logi,
Karogus savus lai sveež pār klajumeem puteņi balti!
Tā es sirdijos veens un lādeju atkusni silto,
Urgdams kas šļāca kā strauts, pār pilsētu gāzdamees pāri,
Debesīs vējains un zils, un ilgu pilns šņācošos parkos.
Ilgi es klausijos tā, kā rosīgi rosijās ārā
Atkusnis, sasvīdis gluži, un norima dusmas man sirdī.
Urdzošais māneklī, sveiks! un peedod man nabaga muļķim,
Mīlā kam izkūpejs prāts. Es sveicinu tevi, tu, Bālvaigs, —
Lūpās tev solījums svēts, ka pavasars, pavasars būs reiz.
Atkusis esmu tev līdz un sešpēdu smagajā plūdā
Lēni sāk raisītees gars no zeemainās ledguļas snaudas.
Pūšat nu puteņi! glābts es esmu un atgriezšos dzīvē.
Ilga vēl zeemainā nakts, bet dzirdu aiz viņas jau, tālu
Pavasarupeš kā šāle un cīruļi trīzuļo gaisos.

VASARA

Lai arī pēdejee gadi ir bagāti šausmigeem skandaļeem,
 Slaktiņeem, grautiņeem, blēžeem un vandaļeem,
 It kā plēsīgi suņi kas uzoda tevi, lai kur tu ar' nolīdi —
 Vasara veenmēr, mums jaatzīst, izturas zolīdi.
 Viss tā kā peenākas nostrādats smuki un gludeni,
 Meerīgu sirdi varam sagaidit rudeni.
 Zāle ir zēluse, dikuši odī, putneem ir bijušas peribas,
 Saimneekeem nauda un sveests, saimneeku meitam ceribas.
 Ak, kā atplauka dvēseles dragatās
 Leelā ša kaņa deenās un naktis kavaleerbogatās!
 Veentulib's asaras jalej vairs nebija runkuļus ravejot,
 Junija saldajās naktīs vairs jamocas nebija gavejot;
 Nu reiz bij deezgan ik sirsniņai, mūžam kas prasa ka, —
 Zaļi un zili, balti un sarkani nāca un gāja kā pasakā.
 Vasara, vasara! Tumšās klētiņas, klusās istabas!
 Kristabas!
 Pļavu zaļums! Vakaru meers!
 Medus un seers!
 Kņadu un murdoņu nizardams,
 Tēju bez cukura dzerdams un neganti svīzdams,
 Sveicu es, Vasara, tavu viskēniško spīdumu,
 Tavu mirdzošo deenu slīdumu.
 Nav tev daļas gar cilvēku sīkumeem,
 Viņu dvēseles meleem, un lokeem un likumeem.
 Valdi tu debesīs staraina,
 Pasauli apkamp kā ābele zaraina.
 Slavu kā senak tev skandina ganu Martas un Otilis,
 Gaisos lidinas spāru flotiles,

Siseņi čirkst, un vērši mauro, un dunduri dūc,
Ezeri laistas, tirgoņi tirgo, un pārkoņi rūc.
Pilsētās putekļi kūp, deg asfalti leesmaini.
Dažam tik skumīgi kļūst un breesmaini
No vasaras konzekvencem galejām,
Ka maldas kā apmāts tas pa eelam un alejam,
Kur ažur- un muslina šķidrumā
Brīniškas leetas dabū redzet brīniškā dzidrumā.
Kad vakars zelta trizuļos mirdz, kā štabrotmistrs švītigs,
Norimstas prāts, kas bij nemeerigs, spītigs,
Norimst fūrmaņu lamas, biržā vairs nemaina naudas neveens,
Sāk akmeņi smaržot, kā novītis seens . . .
Meeru reiz eegūst taukainās, saplētās markas,
Gājejeem pildas aleju arkas;
Augstumos svētos kā šalkoņa slid —
Ak, kā tavs varenums, Vasara, zvaigznēs spīd!

MANS VASARAS MEEGS

Pee manis daba otradi ir greesta — :
 Kur murkšķis, āpsis, ezis aridzan
 Sāk dzīvot aprīli, kad zeema ceesta —
 Tur vasara dziļmeegā paeet mau —
 Es sastāvu no ogam tik un sveesta,
 Un jambi, kas man citkārt sprigstot skan,
 Nekādi pārvēršami nav tad naudā:
 Starp puķem eēgrimstu es dziļā snaudā.

Kā puķe baņotees es gribu mēms,
 Un saulē aizsamigt kā ņurdošs runcis —
 Lai meeru nejauc man nekādigs ķēms,
 Kaut būtu tas vaj Svētā Tēva nuncijs,
 Vaj švāģers mans un sirdsdraugs Juris Jēms.
 (Lai mani žēlo kritiķista duncis:
 Man nācās Muzu kūtro izvarot,
 Lai spētu trešo atskaņu ta dot).

Kad deezgan peenēmees es esmu meesās,
 Ap maija beigam uznāk leelais meegs.
 Es rakstu kvītes beidzamās (reiz teesās
 Par avanseem, ko nopelnit nav neeks,
 Reiz teesās mani, — tad es ribās leesās .
 Tā eeraušos, ka būšu tāds kā deegs) —
 Un rāpjos augšā šalku pilnā preedē,
 Lai meers un atdusa man garu dzeedē.

Dzeed varden apakšā, un suņi vaukšķ,
 Trīs redaktori nikni dūres krata;
 Ćirkst seenāži, kā visa zāle spraukšķ,
 Rūc mitiņi, kā veena mute plata,
 Herm' Asars šņāc un krāc, un pīkst un paukšķ, —
 Bet man tas nemodina viss ne mata —
 Zaļvēdekļus pār mani preede kuļ,
 Oliveretto vasarmeegā guļ.

Cik labi ir tā smalki noguletees,
 Kā karnobina dozē eerautees,
 Kad nevar vairs no tukšām bēdam dētees,
 Un kredits visās pusēs izbeidzees.
 Te augšā zilais debess plašums plētees,
 Un klāt te nepeetrausisees, patees'
 Ne seeveets traks, ne žīds, ne citi spoki,
 Kam tūk ar mani nežēligi joki.

Lūk, lejā mēli kār's skreen naudas kurss
 Un baigi bango sveest' un maizes cenas,
 Smird politikas rāvainrudais pūrs —:
 Kā kurts pēc tevis liktens mūžam dzenas!
 Par cūku tevi, smejoj, Circe burs,
 Ja aizvilinās laimes ilgas senās . . .
 Tā apreebees ir cilvekmoku slazds,
 Ka vēletos es sleeka būt vaj strazds.

Ak, vasara, kā burve sminigļauna,
 Tu visu dabā slēpto vaļā treec!
 Ko visu neplāj pandoriskā pauna!
 Kāds neuzzeed gan mirdzig-nejauks zeeds!
 Tad cilveks šķeet pēc nelaimīga klauna:
 Kā'kaķis kūkumu viņš nikni leec,
 Bet nēprot eekļautees vairs zaļā dabā,
 Jo sveņas tas gan ļaunumā, gan labā.

Šis savvaļības laiks man teešam nīsts —
 Viņš izplēš cilveka un dabas plaisu.
 Vairs nespēj cilveks augt tik kaisls un šķīsts,
 Kā puķe sadzīvo ar saules gaisu, —
 Bet ari kulturā tas nava īsts,
 Tik galvā uzbāzis to sev kā maisu,
 Tas supā kārē seekalo un eļš,
 Un jezuitiski par garu melš.

Prom, vasara! tu bāba zaļā samtā!
 Tu, rubensiskais spožais gaļas piks!
 Vaj jasmok cilvekam būs, jasmok tam tā?
 Vaj reiz no divdabas tas vaļā tiks
 Un aizmirsīs, kam locijees un ņurdej's kam tā,
 Un Deeva tecsaš nenobīscēs pliks —
 Jo sevi uzveicis tas būs reiz kaļos
 Un šķīsts kā jasminsmarža veegli garos.

Ka veetam nepeeklājīgs es, varbūt,
 Tas pašās beigās man nu prātā šaujas —
 Bet tādus smalkumus tas nesajūt,
 No meega pamodees, kas panteem ļaujas.
 Nāc, rudens! savu rēno dvašu pūt,
 Lai norimst asinis un domas straujas,
 Lai spalva seenāziski čirkstot skreen,
 Grābj atskaņas aiz ļipam, strofās seen.

Es esmu pamodees no vasarsnaudas,
 Kāds modinatajpuļkstens manis brēc.
 Vēl nāk man tā kā žavas, tā kā raudas,
 Bet vēders mans jau mežradziski rēc —
 Un kabatā ne atsmaržas no naudas.
 Šurp, Pegaz! kājas pašas sedlos lēc —
 Uz preekšu nu tik drošos oktavsoļos,
 Lai dzirkstis dzeldošas zib ceļa oļos.

RUDENS TROCHEJU PARADE

Rudens leclā ofenzive
Vasarai lauž krustus pušu,
Drīz ta gulēs ceļa malā,
Pūstot tā kā purpurmaita.
Raibos standartus leec puķes:
Te nu guļ leelķēniņeene,
Gudrā spožā Terezija,
Kairā kundze Pompadur.
Lūk, pār viņas liķi pārkāpj,
Peepūtees kā pūslis, rudens,
Dzintarzeltains imperators,
Kuņam lepni noskan gaisos
Pirmais brūnais pūpežzaluts —
Tā kā cīruļeem uz reizes
Fleitu mutes paleek mēmas,
Un uz visām pusem izput
Ķēniņeenes svīta raibā.
Vēl gan lido daždeen spāri
Eleganteem āžurspārņeem
Kuņeem gaisma izspīd cauri,
Tā kā damu stilbi zeķem, —
Bet tee nav vairs vecee spāri,
Kaņotaji, donžuani,
Bremmeliskee dendijspāri —
Tee nu ir pavisam ciņi,
Baironišku sāpju smagi,
Austriniski Grāmja-spāri.
Zalamana mācītajs
Viņu autors ir vismiļjais,

Ko tee lasa gulet ejot,
 Rītos gaisos slejotees,
 Dzeņot viskiju ar zodu,
 Ēdot mušu karbonadi.
 Laukos paleek kluss un meerigs,
 Tā kā milzgleelā maisā,
 Kuņam rudens aizšuj galus
 Sudraboteem zirnekļdegeem:
 Nu ir viseem japadodas,
 Nu ir eelenkti it visi.
 Ak, šī pūpežkanonade
 Rudens smilgainajā norās!
 Ak, šīs brūnās kastaņbumbas,
 Kuņas šķīstot krīt no kokeem!
 Šitās kaujas kišmišā,
 Tā kā ķeizars majestatisks,
 Tā kā Monblans augsts un milzigs,
 Medus nosmēretām lūpam,
 Eereibis no ābolvīna,
 Stāv nu leelais Falstafs, Rudens.
 Ak, jūs, baironiskee spāri!
 Paceļatees vēl reiz gaisos
 Mocartiskā menuetā!
 Ak, jūs, zaļee Pagauini —
 Ēkstatiskee seenāžzvēri,
 Leekat vijolem vēl dzeedat,
 Stirkšet, dūkt un kaisli čirkstet,
 Tā kā ļaudis neprot spēlet —
 Varbūt Kreislers tik, Izaije.
 Lūk, jau tumša debe s mācas,
 Eņģeļslapjums zemē gāžas,
 Biļete uz Rigu ķešā.
 Vēl no jūņas nāk kā pērkons:
 Tā kā rājas, tā kā raud, kāds

Brižēem tā kā ērģelvētra
Izskan harmoniskā largo,
Tā kā notrīc vagonstikli
Un man sadreb sirds viscauri.
Ko tu dārdi, rudens jūra?
Es vēl atnākšu pee tevis!
Gaismā dzidrā zeptembriskā
Putu pilnā smilšu krastā
Kādu deen' vēl eeradišos —
Goda vārds, vēl parādišos

KAMERMUZIKAS VAKARS

Lai gan šai laikā sadzirdams tik spēks un skandals
 Un leelgabals ir kļuvis veenigais instruments,
 Ko cemiļojis cilveks-maniaks un vandals, —
 Vēl atskan brižēem plūdums mocartisks un sens,
 Un dažs vēl mūžam slāpju nomocīts, kā Tantals,
 Alkst mūžam daiļuma un preeka skaidrūdens —:
 Lai mirdzošais un dzidrais stīgu fontans slavets!
 Viss viņā atgūstams, kas pazaudets un kavets.

Lai slavets nams, kas uzvarošs un cēli-stalts
 Ir pārvarejis nozeedzigās leesmu svelmes!
 Ak, skaņu negaiss, viņā trakojis kas balts,
 Un bezdibenīgās un eeraujošās dzelmes,
 No kuņām brižēem dvesis nāves dzestrums salts . . .
 Pa tavām trepem daiļas koķetes un šķelmes
 Kā senak eet, un melnā frakā, elegants,
 Kā D'Orevilji Bremmels, veenaldzigs sleen frants.

Kā atvarā, kas mutuļo un virst uz veetas,
 Šai ļaužu barā nemākulim mestees risks.
 Kļūst dīvainas un māņu pilnas visas leetas.
 Jo foaijē ir izplatījums hermetisks,
 Kur neelaužas it nekas no dzīves ceetas,
 Kur saule neeespīd, ne bālais mēness disks;
 Te viseem sejas smaidošas un smaidā gudras,
 Pa smadzenem lai ari lodā kaut vaj skudras.

Lūk, Antons Austrīņš, kuŗam peebaldzenisks smiņs,
Un acis spīdums vēl no Alauksta un Tauna,
Bet galvā dzeesmas murd, un muzika un vīns.
Lūk, Virza, kuŗā daudz no viņa trakā fauna,
Un nezinamu dēku pilnais, klusais Grīns,
Un Skalbe, kuŗā, leekas, nav neka no ļauna,
Bet acis brīžeem spīdums smīnīgs mirdz, kaut lēns,
Jo ari Skalbe ir un paleek peebaldzens.

Un, apspīdeta savu cīņu slavenības,
Kā tējas roze cēla, Tija Banga zeed;
No acīm spuldz tai bezgalīgas staru zības,
Ka svetās bailēs man pār kauleem trīsas eet.
Ak, māksla veen tik nebaidas no iznīcības
Un mīlas saule veenīgā tik nenoreet:
Spīd mūŗam gaismā Partenona anfilade,
Ir lūpas saldakas kā cukurmarmelade.

Pateēŗam, ridzīneecem slava lai un gods!
Kā ledījam no Vindzoras vaj Bukingemas,
Tām viss, kas rādams, parādīts un saskaņots;
Kaut ari galvas nekronē tām spoŗas diademas,
Sers Tomass Gensboro pat justos aplaimots,
Ja viņa cēlai pinzelei tās dotu temas.
Es viņās ilgi būtu raudzījees, bet velt' —
Sāk zeltainu ko dzeedat Ada Benefeld.

Un tad no jauna pūst un burbuļot sāk čelli;
Šķeet, viņu drausmos vēderos kā bites dūc
Simts mīlestībā prātu zaudejuŗi velli;
Man ari sirds sāk mīlā kvēlot, kvēlo krūts,
Kā Ersam nabagam pret daiŗo Bekadelli.
Ak, Brāmss tik rāms! Lai pērķons zibeņo un rūc,
Ka neglābjami neemīlos daiŗā plecā,
Kad vijoles man ausis dzeed con tenerezza.

No ložas Jānis Zālits rangs kluss un bargs:
 Tam koncerts katrs ir deevkalpojums svēts un garigs;
 Un blakus Reiters stings, kā ceeti aizslēgts parks,
 Kaut diriģē kā boksē viņš, tik kaisls un sparigs;
 Un lejā Valle, neapnicīgs Muzu sargs —
 Viņš kritikā drīz teiks, kas stīgās bijis svarigs;
 Turpat ar' Roberts Kroders, Viktors Eglits sēd —
 Kuņš no teem kritiķis? man šaubas prātu ēd.

Ak, nenoreeti mūžam, gaišā skaņu deena!
 Par maneem sešeem rubļeem dzeedi, Kaktiņ, vēl.
 „Ak, pilsēta, kadēļ uz kupona neveena
 Tu nedod muzikas!?” teic Tone. Teešam žēl!
 Es atsakos no auzam, burkaneem un seena,
 Bet muzika lai skan un mākslas visas kvēl:
 Uz peektā kupona lai Ozoliņš man teek,
 Uz sestā recitē Biruta Skujeneek!

Ak, nakts! bez zvaigžņu tu un tumša kriminali!
 Pee kolonnām rūc motors it kā sirdīgs nerrs.
 Ardeevu, čello velli! vaigi puderbāli,
 Un lūpu biķeņi, no kuņeem nakts šī dzers!
 Ar Austriņu un Bārdū taisamees nu tāli
 (Ka sirdīgs nepamana vēl kāds ministers!)
 Un tumsā izbēguši, sajūsmībā leclā,
 Tad dzeedam serenadi Inženeeru eclā.

KARMENE

The image shows a musical score for the piece 'Karmene'. It consists of two staves: a treble clef staff on top and a bass clef staff on the bottom. The key signature has two flats (B-flat and E-flat), and the time signature is 3/4. The melody is written in the treble staff, starting with a half note G4, followed by a quarter note A4, and then a series of eighth notes: B4, C5, D5, E5, F5, G5, A5, B5, C6, D6, E6, F6, G6, A6, B6, C7. The bass line is written in the bass staff, starting with a half note G2, followed by a quarter note A2, and then a series of eighth notes: B2, C3, D3, E3, F3, G3, A3, B3, C4, D4, E4, F4, G4, A4, B4, C5, D5, E5, F5, G5, A5, B5, C6, D6, E6, F6, G6, A6, B6, C7. There are several triplets marked with a '3' above the notes. A dynamic marking 'p' (piano) is placed at the beginning of the piece. A bracket spans the first two staves.

Biz ē,
Karmene

Ak, doni varonigee, daiļās donnas,
Kā zivs, es ilgi esmu bijis mēms —
Nu izpeld fregats mans no skumju conas,
Kur gūstā tureja to splina ķēms, —
Brēc velti baidot baiļās alcionas
Un lādot draud no krasta Polifems —
Kā zili vilņi aiznes mani nonas,
Kā putu vāli sleen pee panta pants:
Tev sveiceens, jaunas dzīves gaišā krants!

Nu foaijē tik šaurā tuneļailā
Man rādas atkal vaļīgs plašums plats;
Es atkal veļos Cerlinē un Lailā,
No kuņģam veenaldzibā vērsās skats
(Cik ilgi dega sirdi bulta smailā!);
Un atkal tik man tumšizeltains mats,
Aust veegla rožu blāzma plecā kailā —
Un pirmizrādē, skatit tik ja veen,
Ko redzet un ko brīnot ir, nudeen.

Es sērigs sliju mēnešēem šai zālē,
 Kā skaņu Sibirijā trimdineeks.
 Lai kā tee ļaudis pūš, un čirkst un vālē,
 Uz trešo skatu nāk man beeži meegs.
 Tik moru bērni saista pastoralē,
 Bet negaiss orķestri man šķeet tik leegs,
 Ka vaigi tad pat šausmās nenobālē,
 Kad koki čikst, un mauro mežarags,
 Un Reiters ziļo nosvīdis un traks.

Ak, Fausto-Traviata nebeidzamā!
 Kad reiz kāds gaisus vētošs pērkons spers?
 Man beidzot sajūk viss kā kinodramā:
 Ar Olgu salaulajas Tanheizers,
 Un Zibels peedauza Trikē un lamā,
 Fausts falcetdzijā nožņaudzas kā nerrs.
 Tik veens to visu paceest spēj šai namā:
 Lūk, mužam sēd tur Zālits-direktors,
 Tik stings kā Don-Žuanā komandors.

Nu nāk Bizē! Kā augstus vaļņus kļaujā,
 Viņš skaņas jūrainas mums pāri dzen.
 Torrero, sveiks Seviljas vēršu kaujā,
 Mēs garlaikojamees bez tevis sen, —
 Un sveicinata, čiganeete straujā,
 Ak, roze kairā, leesmainā Karmen.
 Kā tric Chozē no laimes tavā skaujā,
 Kā gaisma mirdz ap tevi, dārzi šalc, —
 Un kur bez tevis pasaulē viss salts!

Kad lampas zāli atdzemdina spožu,
 Tur žāvajas, tur sačukstas, tur ēd.
 Es acis pametu uz tuvo ložu,
 Kur Karmenes kā bezdeligas sēd.

Kungs! četras Karmenes! ka gaidot rožu
Tās ložā spožā bālas nesadēd!
Man bailes sametas, es projam jožu,
Kur divainsvinīgs kustas kortežs raibs,
Lai tiktu speests eš tur kā maizes klaipts.

Ka pirmizrāde pati blakus leeta,
Bez leekeem strideem to gan peeņemt var.
Te pilsons izslaistas, kam māga ceeta, —
Varbūt, ka vijoļvalganums to skar.
Preekš mīlotajeem te ir smalka veeta,
Kur acis veenkop sazvaigšņo un star;
Un slavenības birst te kā no seeta,
Un dažam gudrajam nu ļaud's un laiks,
Kur bargos paradoksos spīd tam vaigs.

Karmen! tu mūžam manās domās valdi,
Leels tevī gars un zemes daiļums cēls.
Lai izrīst sājju mākoņi, tad saldi
Nāks atmiņas, kā vakarblāzmas kvēls,
Būs aizmirsts izmisums, un beigti maldi,
Un sirdi atplauks brīnišķais tavš tēls —
Karmen! tu mūžam manās domās valdi,
Kā Kalderona princim, man nekad
Jūs neaizmirst, Sagrada Majestad.

Un atkal orķestrs zelta versmē vāras,
Dzeed brīžeem vijoles kā ķerubpulks,
Kam laistees leek Muriljo no Navarras —
Bet gaisā draudot zib jau duncis spulgs,
Un asins slaka smiltis karstās kārās.
Karmen! kur nāves balts nu sejs tavš smulgs!
Lai lūdz nu vijoles pee svētās Māras:
Chozē pār tavu liķi elsās plok —
Ak! cilveks beeži pats sev kapu rok.

Bet pulis projam steidzot jautri čalo,
Un ledains asfalts dib no soļeem dikts.
Pa vēju un pa tumsu infernalo
Ar Austriņu un Ozoliņu likts
Mums ceļš uz SUKUBU, kas pretim balo
(Tas eestādijums teešam nava slikts).
Bet augstu gaisos tumšos pār mums palo,
Kā pašas dzīves mūžu nemeergars,
Ar strauteem putošiem tājš pavasars.

„EELEJĀ“

Es atkal operā! es teeku stumts
Pa foaijē no mīkstu meesu masas.
Sveiks esi, garderobes zemais jumts,
Kur cepures un mēteļi jau lasas:
Es atkal premjerā, pēc kuņas skumts,
Dzeļ acīs elektrības gunis asas
Un spoguls seju rāda, kuņā splins
Vēl pēdas met, kā vakar izdzerts vīns.

Ar pašmocibam kā ar nātram kūlis
Es esmu sevi jau kopš viņnedeļ,
Un lāgeem sajutees kā pārgudrs mūlis,
Kas ratos pats sev smagas krautnes veļ,
Un tadēļ vēl viss raibi dūcošs pūlis
Ar refleksiju šķautnem dvēs'li šķeļ —
Bet jūtu jau, ka tikšu es še dzeedets
Un glausts no vijolem kā bērns, kas beedets.

Ak, atmiņas! man kreisā uzacs trīc!
Līdz pažodei es esmu aizkustinats.
Lūk, šveicars stāv, tik juridisks un švīts,
Ka bezbijetneeks dāžs jau satricinats.
Kungs Deevs! vaj tur jau nešalc Viņas zīds!
Man acīs zaļš viss bailēs teek kā špinats,
Kā Komisars es sāku balanset,
Un tikko varu zālē eetikt spēt.

Bet drīzi zaļā acs jau tumsā veņas
 Un kalnos klusi pūst sāk stabulneeks.
 Un orķestrs gaūss, kā rati kuņeem ķeņas,
 Sāk urgt un šņākt kā kūstošs kalnu sneegs,
 Kā akmentiņi strautos brižeem beņas.
 Pee skaņam veenkārsām šim teešam preeks,
 Tās vāras smaržojot, kā kūstot vaski —
 Mēs esam Pirenejos! apkārt baski.

Kad pauzē visām lampam plaksti virst,
 Aiz preekškara zūd kalnu peizažs gļavots,
 Man preekšā Antons Austrīņš milzīgs nirst
 Un smeļ starp damam trim kā guldošs avots.
 Nu, smeļ veen! Felicitas neaizmirst,
 Lai apkārt krāšņums būtu deez' cik pļavots, —
 Kas reiz no divām acim sagūstīts,
 To brīvu neizpirks ne biržas žīds.

Ak, peektā rinda, kritiķbaterija!
 Lūk sešām acim raugas Brūsubārds,
 Un otrā galā Sproģa pozīcija,
 No kuņas haubicem nāk varens dārds.
 Tur Vallem, kas pret spalvu zizli mija,
 No līdzdiriģešanas sejs teek sārts —
 Bet kluss un meerīgs raugas Jēkabs Mediņš,
 Kam leeku jūsmu satur domu lediņš.

Lai nelaimīgie cilvēki šee sēd —
 Pa foaijē es ļauju sevi mīcīt.
 Lūk mazā Vita šokoladi ēd,
 Ar viņu preekos dalas Paula Līcīt.
 Ak, damu bars! ne izskaitīt tās spēti!
 Pats Cezars te vairs „veni, vidi, vici“
 Gan nevaretu lepnā slavā teikt,
 Bet, droši ticams, ļautos sevi veikt.

Tad atkal locīni pār stīgam staigā —
Kā perzeets Kserkss reiz jūru, Jakobsons
Grib gaisu izpērt nu ar sveedreem vaigā.
Kungs Deevs! zem kājam ligotees sāk klons:
Es eemaisits še slepkavībā baigā!
Lūk, nožņaudz Kaktiņu kāds pusmežons!
Es jūtu, niknumā ka gars nu verd mans, —
Ko direkcija snauž? kā peeļauj Erdmans?!

Ak, Bērziņš Pļavneeci uz rokam tur
Un lelidamees peedzeed pilnu zāli. —
Nu viņš to aiznesis vēl nezin kur,
Jā pretineeku uzveicis kā cāli.
Gan Jakobsons ar zizli gaisā duļ,
Bet beigas ir . . . un viseem vaigi bāli —
Un tikko šveicars pagūst durvis slēgt,
Viss bars tad šausmu pārņemts metas bēgt.

Es eerāuts, samīts mutulī šai mīkstā,
Un forma mana mainas reizes trīs;
Drīz apaļa, drīz plakaniska likst tā,
Te teeku izstepts garš, te raujos īss.
Ak! vaj ar adatam gan durt maz drikst tā?!
Patešam, kundze, tas vairs nesadzis . . .
Bet laukā šņāc un auro sirdīgs zeemels,
Un raujas, sala dzelts, ik kaula skreemels.

„VEESTURS“

Simts utopijam pilns, kā Julijs Roze,
 Uz „Veesturu“ es brāzos aizvakar.
 Ak, teatrēka, mākslas tabakdoze!
 No tevis šņaucot splinu aizdzīt var —

Ja splins šis nav tik visai stipras sugas
 Un gars ja kritiski nav disponets,
 Jo te no katra žesta, katras lugas
 Dveš arķivs vēl un tukšums pretim brēc.

Ak, platais foaijē! Kā leetus trubā
 Ir Operā mums jasmok mūžudeen, —
 Bet te pa starpbrižeem, kā Raiņa Klubā,
 Var kumeliņu vajā greest, nudeen.

Jo jaatzīst, ka visām mākslam balets
 Šai nemeerīgā erā pāri sit:
 Dzimst citas idejas, kad mazleet palec,
 Un asinis kā gluži jaunas rit.

No garlaicības tukšas glābjot „Veesturs“,
 Kā gramofons kur plates sajauktas,
 (To atzīst katris kritiķ's-teesturs)
 Ar skaņam raibām ausis eegāžas.

Gan Abrams kulisem, luk, virsū raida
 Pēc bultu bultas, bet jau leesmas šņac —
 Un nevainigeem mums aiz akla naida
 Būs bojā jaaizeet . . . Ak, prefekt, nāc!

Bet augšā ložā Jānis Akuraters,
 Kas šitos elementus vajā laid's,
 Sēd gluds un stings, kā Svētās Māras paters
 Kam maska veenlidza ir nemeers, smaids.

Aiz viņa Freinbergs otram rangam cauri
Kā tornis slejas spics un eifelisks.
Brūk mūži pat, kad pūš viņš savu tauri,
Un tadēļ viņu aizkaitinat risks.

Es brīnos, ka tik droši viņam blakus
Sēd Arturs Bērziņš, brillēs eeslēpees, —
Bet kas gan zinās, kādus pats tas takus
Pa krēslu eet — to zin tik mīļais Deevs.

Ak, Deevs! Oliveretto — projam pabēdz:
No lejas kāda dama zibžņot sāk!
Šai ziņā esmu pilnīgs analfabets,
Kaut' sirds man pukst, nekas tak neiznāk.

Bet ar to pašu izjaukts ir man sirdī
Viss mākslas harmoniskais mirdzejeens.
Ak, kur nu, kur nu? šausmās prāts tā tirdī, —
Vēl neuzeetais dramas paveedeens?!

Viss beigts. Tik Lilje Erika kad rādas,
Kā atdzimšanas melodija skan —
Es mestos avanturās nezinkādās,
Lai reizi veen ta uzsmaiditu man.

Ai, ai! jau Veesturs beigts! kā dzeņa vēders
Pateesam raibs ir daža laba mūžs . . .
Pēc vakariņam sauc jau paša vēders,
Un drīz jau eelas mitrums kaklā pūš.

Cik dzīvība ir tomēr laba leeta:
No treekas ķerts nu guļ bez elpas Švarcs —
Ne mūžam mani nevilis akteerveeta,
Šai ziņā būšu ceets kā ceetais kvarcs.

NONAS, KUĀS RADUŠĀS PĒC KĀDAS TEATRA IZRĀDES

Kā šoreiz sākt, es nezinu pateesi,
 Te visai vērtīgs būtu precedents —
 Bet muns jau gadeem nerādas vairs veesi.
 Kad mūpi tā kā mūs visapkārt lenc,
 Drīz veen kā suns uz mēnesi tad reesi
 Un sava paša ēnai apkārt deesi, —
 Un tadēļ spalvu tverot preeks most sens,
 Kaut dzirdu brīnamees jau dažu: „Vej ko!
 Oliveretto dzeedat sāk par Leiko!“

Ir mūsu teatrs pārak neātrs, gurds,
 Kā zemneeks smīnīgs, sīkpiļsonis splīnīgs.
 Arveen vēl skatuve mums ir kā murds,
 Kur akteers kuļas pusmeegā un grīnīgs;
 Arveen vēl grāmata mums ir tik burts, —
 Un mākslineeks kā Kristis, kad šķēpeem durts,
 Ne asiņš tek, ne gara smaržums viņīgs —
 Tik rētās ritošs ūdens leecineeks,
 Ka tur, kur moku nav, ar' nedzimst preeks.

Es redzu jau, ka esmu tāļak ķēris,
 Un gatavs tadēļ soli atkāptees,
 Lai neteek novēlēts man sērs un mēris.
 Ne jau bez gara latveets, — ne! ak, Deevs!
 Tik garam viņš par maz ir vaļas vēris,
 Bez spārneem būdams, pārak gaisa tvēris,
 Arveen ir cerejis: gan jau kā ees —
 Un nenoslīpets, smags un neapgaismots
 Ir mūsu mākslineeks, kā kristals plaismots.

Ak, kā mums vīseem daiļuma alkst prāts!
Bet tur, kur nekopts viss un neiztaisits,
Tik retais pats no sevis izplaukst stāds;
Ar tikdaudz grūzeem teatrs vēl mums maisits,
Ka augšup uzstaro tik brīnums kāds, —
Un tad mums vaigs ar godbijību klāts,
Jo uzvar veegli tas, kas sevi raisits —
Kam mērķis apzinīgs un alkums kairs,
To nesatrecks nekādi šķēršļi vairs.

Ir tiksmums redzet leels, kā darbu paveic
Un veelas pretestības mākslineeks,
No veidu veenbūtnes kā šķeļas atveids.
Sveikts Faetons, kas ratus sauļup treeks
Un pārspožumu bārgo tveŗ un saveic —
Lai harmonisks caur sferam rit jauns patveids,
Kā sastarojums lidain-lēnīgs, leegs, —
Jo mākslā karogs tur veen uzvarplīvots,
Kur darbs no darba paša garā brīvots.

Un tam, man leekas, teešam mazaks svars —
Kur saistījis viņš alfu un omegu:
Vaj Reinhardts, jaungotikas leelmeistars,
Vaj Staņislavskis, Meijerholds ar Kregu,
Vaj cits kāds bijis zintneeks-brīnumdar's,
No ka ir uzzeedejis smaržains pavasars.
Kā Reskins teic: „Es ar' reiz šaubu bēgu —
Bet visi ceļi to uz Romu ved,
Kas leesmās līdz pat galam sevi met.“

Marija Leiko brīvā bagatībā
To izveido, ko vārdos minej's Manns:
Tāds maigums viņā smalks kā debesībā,
Un negaiss tāds, kā naktuzmodees zvarns.

Kā mākslineece ista, skaidrā gribā
 Tā ari zibeņus tur ceeti zibā —
 Jo eiropejisks takts tai talismans,
 Un, darbā apzinīgā izkaņota,
 Tai lidiba kā putnam brīvam dota.

Kā aizrauj gara smalkums apburošs
 Šāis linijās tik noteiktās un kautrās!
 Par materiju paceļas tas drošs
 Un dvēselei skrej cauri saules šautrās,
 Kur dzīvi realo zveļ patoss spožs.
 Sen pārmainības brīnu ilgojošs,
 Es ziņkārs vēros sejās veenmuljautrās,
 Starp kuņām Jūs kā gaismas pilnots zeeds,
 Ko negaiscauri trauslains steebriņš leec.

Es arlekins starp dzeesmineekeem, nelga,
 Un tadēļ man, pateešam, nava kauns,
 Ka māna acs tur sajūsmibā velga,
 Kur Coilam šķeet jūsmu rādit ļauns;
 Kas šokē pilsoni, to ļauj sev nelga:
 Viņš pilnā kaklā kleeedz, kad zila selga
 Tājtā'ēs sauc, un plašums mirdzin-jauns —
 Es godbijibā, kundze, leecu galvu
 Un nonās nevaldamās treecu spalvu.

Akl dzirdu jau: „Tik rets ir jūsmas vērts,
 Daudz veselīgāk kritikas bleest gudras.“
 Ja, ir jau neomulīgāk, ka svērts
 Teek lidzi pašu meers un runas mudras . .
 Bet ja kā kaps mums teatrs ceeti bērts,
 Un kapā šai mums pašem šķeetas ērts, —
 Nav slikti tad nemaz, ka eedzeļ skudras, —
 Tad teešam ļaligsmo, ka radees kāds,
 Kam citos apvārķšņos jau sneedzas prāts.

Prologs „Šuhpu Behrtuļa“ israhdei

(1868.—1918.)

Šuhpu Behrtuļa usnahļ, tā negribbedams, pagrubfīs no mugguras puffes, aista-
tibamees. Ēraugot skatitajūs, istruhfīstas, apstahjas.

Vel tas til stīllīs irr par wisseem labbafš
Pee kahdeem mahneem esmu nu es, nabbagš?
Kungs! Ēaupi mannu šuhpās meesū!

Īfberfē azjīs, eeknaiba few beggunā.

Šhē. Behrtul, stah vi tu pateesū,
Apstatiš ar wehl neredsehtu gohdibu!
Til leelas ūstabaš naw ij ne muišchāš frohgā!
Behd gāspāschāš, tā ballāš šaules lohgā!

Apstatiš.

Til šwetschu rīftigu te naw, tā šchēetabš,
Par to ta tumfība, tā kahdās jaggu weetās.
Wel eij nu sintt jehgu fungu leetās,
Warbuht wehl ūswillš johdibu!
Mann neisprohtams schodeen prahts:
Jrr warren lustigs tahds —
Zīff jau nu warr par lustehm runna buht,
Kad klauschās muggura no šweedreem šah!
Un otrāis gallš pa beeschaf rihltes juht.
Ka pattihl manni šawās spehlēs nemt —
Lai nemm, — weens brīhdīnšch waklās newar fremt!

Latvešu Pagaidu Nacionalā Teatrī, Valkā, 1. junijā
1918. gadā.

Naw stahde noskattitees lepnâs schtahiëz,
 Un leelôs kungôs, leelâs mahiëz —
 Jo til un tà jau paradihjê
 Es eelschâ netilichu nekahdâ wihsê.
 Vai smeij par manni, lam tihl smeetees,
 Ko mehli kulkoht, pretti reetees, —
 Jo gudders smeij, kas smeijas beidsamajs!
 Ar augstahm leetahm ne nostaijos paits,
 Darbs ne aisskrees, naw steidsamajs —
 Bet dshwes gudribâ man sawa azzs.
 Tâ wissahm lilstahm zauri wellos es tà rattz,
 Un gardam smeekam kuit man beeschi Iuhpa.

Aprauj paiz fewl.

Bet fo es kwehrnu tê, tà traffz,
 Un mehlojos, tà beidsams plahpa,
 Ra gaspachas ar meegu woi no sohkeem gahschas?

Pagreesch galwu pret aiskarromo breshi, alsdomigt.

Man bail, ka schitais pallsags neufdrahschas
 Un manna Anne nelaitâ mann neufbahschas.

Pagreeschas atkal pret skattiajeem.

Deews Kungs! Nes' tà tas gabbijees,
 Ra man lahds negants mriteets raddijees!
 To dabbuhseet Juhz drihji paschi skattihl,
 Un tamlihdj arri mannu dshwi mattihl.
 Sur manni wissas lihstas sttlihs.
 Gan lunga gohds, gan sahrks jau krittihz,
 Un reis jaw karratawâs buhschu stihws,
 Bet tomehr palikshos wehl dshws . . .
 Zrr jaw nu teesa,
 Ra femneekam irr prasta meesa —
 Bet noskattatees manna juhli lehnâ ohmâ,
 Un pallausatees tad, fo firds jums dohmâ

Pee mannas dšihweš, šhinni spēhlē smeetahš.
 Juhš, gaspasčas un kungi, kà mann šhleetahš,
 Jaw zittōš laikōš, preekōš dšihwojat, —
 Šad prahtā pahrzekkat:
 Woi gruht uš mihtsteem pehteem šušt?
 Woi waijaga turr leela prahta?
 Un woi irr weegli nabbadšibā šweebros kust, —
 Un šad naw peere semneekam gan šweebreem klasta?
 Un woi naw brihnumš, ka šhīs Behrtulis
 Šrr jaunu laiku šawōš plezzōš isneššš?
 Šur šmeijatees, kur šmeekli nahš, tas neaisškarr —
 Eš patš drihš Juhšu preekšhā parrahdišhos arr, —
 Šj kungs, ij noštrandohjees klunkurs, —
 Šhīhds Mauschels arri, nišnais junkurs, —
 Un Leelškungs, kas ar man šho spēhli darr.
 Un mahzitees no šhittahš spēhles warr,
 Šif weegli irr par kungu buht —:
 Šif waijag lepnas šhtahšes šhuht.

Šrahda augšprahtigu kungu.

To baur' irr dumm, kà šahbaš wehn!

Šepni.

Alup wišberšehn!

Widect. Preekšhās brehše ušect augšhā.

DISPUTS

— Tas pavisam traki maldas,
 Gluži aplami tas vēro,
 Kuņam leekas, ka šis disputs
 Ņemts no Heines ROMANZERO

DISPUTATION tas gabals,
 Un tur strīdas žīds un paters —
 Kamēr šitai strīdū leesmas
 Izvemj gluži citads kraters.

Un šos smalkos trochejpantus
 Raksta dons Oliveretto, —
 Rigvedas un Odiseja
 Iraid tīree neeki pret to.

Ak, šis vakars vēsturiskais
 Raiņa Kluba milzu aulā,
 Kuņu kādreiz jauns Čellini
 Greezīs spožā zilonķaulā.

Zālei vidū, šolam vidū,
 Stalti sastindz's un bez smīna,
 Sēd tur pats Oliveretto,
 Speests no Austriņa un Grīna.

Un visapkārt ļaužu jūŗa,
 Milzums ļaužu, ļaužu taiga —
 Un tee — visi apmirdzēti
 Treju kroņlukturu zaiga.

Damam krūtis augsti ceļas,
Ambrozija smaržo telpā;
Prāti izsvīst taukos svedņos,
Katars jaužams dažā elpā.

Lektors preekšā, logu pusē,
Aplēģerets, droši turas —
Tā kā klājas samurajam,
Izbrauc vējos pilnās buķās.

A-Šva-Be ta dižais vārds,
Dzimis viņš ir Nagazakos,
Jokohāmā skolā gājis,
Kazas šāvis kalnu takos.

Frazem slaidām tā kā bambuks
Eiropējeešus viņš kapā,
Galvu dziļi lejup leccis,
Gudri blenzdams papīrlapā.

Bet aiz muguras jau gaida,
Gatavs lēkt kā panterruncis,
Brilles drausmi blisinadams,
Doktors Novus fon der Muncis.

Viņš uz reizes atrod veetas,
Kuņas lektors neaizskāris —
Ne par deju esot runāj's,
Ne ar futuristus bāris.

Ak, šee super-futuristi!
Kā tee nospraukš Muncim zobos,
Un kā viņu goda mētels
Saskrandots nu robu robos . . .

Tad kā tropu svelme uzpūš
(Ekvatoru visi jūta) —
Bet no podijuma trauc jau
Dusmās degdams siņjors Sutta.

Un nu sākas karsta ciņa,
Kuņa velkaš līdz pat naktij,
Kamēr abus cīkstītajus
Izšķirt palaimejas vaktij.

Doktors Novus saboksecrets,
Izņemts teek no apgrozības —
Jo pēc paša teorijas
Tam vēl preekšā pārradības.

Siņjors Sutta lepni mirdzot
Sukubā ēd rabarberus,
Un ap sevi skata plaukstum
Jaunās mākslas raibos cerus.

Tā šis turnirs drausmais beidzās,
Kuņa augļus simti mantos;
Savu vārdu nemirstīgu
Līdz tam daru šajos pantos.

DECIMAS

Likteņa ķetnās es mocos kā blakts,
 Purinos, atelšos — netecku laukā.
 Pavasars ausmainais tumšs man kā nakts,
 Nesmaida jūrputu deeveete jaukā,
 Salausta dzejoļu dejīgā takts.
 Dzirdu es, putni kā laižas un saukā —
 Nelaiž teem līdzspārnot pašpaļas vakts.
 Raugos es tintnicā, deevibas traukā:
 Kaštaļu svētavot! Vaj tu vairs teci maz?
 Rādatees, tintsstrūklas nāras, ak, decimas!

Smags es kā tapirs, un deezin² kad gaisos
 Skreešu kā papirs, kas vēja nests skreen.
 Ņudzošēem ļaudim pa vidu es maisos,
 Pegazs mans sajāts, pats vajats mūždeen
 Amoru negantu, — kā es ar' raisos.
 Splinīgas domas dziļ-ķirmjaini leen,
 Sajūtu plecos, kā zupītra maisos,
 Kvelmi kā Atlass, kas pasauli sleen —:
 Tā nu reiz eet tur, kur eejaucas seeveetes —
 Ceeti tās cēettur, ka nelīdz ne deeveetes.

Izput lai gaismā nu pēdejais spoks,
 Dzeesmiņas rīmeju precīgā vaļā!
 Veņas no sevis pats, veņas jau logs,
 Eetrisas plaksteeni blāzmiņā zaļā.
 Pasaule visa kā veeseem-mīļš krogs, —

Krājas jau kājās man spēks, un es skajā
 Falcetā saucu: „Ak, likteņa žmoks!
 Ko tu man pasauli pel tā un pajā!
 Dzirdi, kā stumbros dzeed straumes un salejas,
 Rati kā rūko un ļaudis murdz alejās!“

Pilsētas dārzzins tik pagausi strādā:
 Pumpuri spītīgi nesprāgst reveens.
 Promenē švītīgi frants — bet kā tādā
 Alejā kailā lai zeed siržu pleens?
 Galejā smailā lai urbjas tev ādā
 Amora bulta! lai lūst tev sirds steens —
 Ledija vēsmainā zīdā. Lai gādā
 Šopav'sar deevi, ka neslikst neveens
 Nesneegtas milibas kvēlainā muklajā —
 Laimi lai atrod cits slaidā, cits tuklajā.

Gatvaino bulvaru mirdzošais murgs
 Sarkanigs plīvinas pretim caur zareem;
 Velti es gaidu, ka baloži spurgs
 Debesis gaišēem un preecigeem bareem —
 Kaislibās sadegu brūns es kā turks.
 Še nu ir jabeidzas strīdeem un kaņeem:
 Klausees, kā aprilis renstelēs urgs,
 Rauges uz Veneras opala svareem:
 Lejā sligst pavasar' dogmas un partijas,
 Tvīkst visi veenīgās Rožainās Hartijas.

Mazineeks, leelineeks, kristigeem ļaudis,
 Klivisti, bundisti, Bankavs un Trons,
 Arons, kas „Valdibas Vēstnesī“ snaudis,
 Mana, ka dzīslās plūst liķeerisks jons,
 Deniņos zvana, kā būtu nu graudis

Katedraļzvans, un sāk šūpotees klons;
Mirdzīgu miglīņu acīs kāds audis,
Veltīgi berž tās nu Bankavs un Trons,
Velti nu partija nostrōstē Menderi —
Vakaros gaišos tas palic's par klenderi.

Grunvaldam ceemiņu mūžam kā murds.
Vizminas klostera tipīgā dzira,
Eedzeļ, dziļsirdī kā tiktū tu durts,
(Kafeja, domat, te aizmūžos nira), —
Dūmos un trokšņos līdz, smaidošs un guards,
Gribi tu gultees zem saldkaisles ciņa.
Austriņš ik reetus te sēd kā uzburts,
Dzīvo un strīdas te gleznotajšķira;
Straubergs te parādas svarīgs kā Tukidids,
Kūpina pipi un pajonus smuki dic.

Pavasarpilsēta, atmirdzā kvēlā
Apriļa tumsā kad gaišums tavs kveld,
Traucos kā spārnos pusnaktī vēlā
Debesīs augstī, kur mākoņi veld;
Brīžem viss smeldzinos smeldzoņā žēlā,
Izmisums dažubrid sirpjaini dzeld —
Tad atkal aizdegoš straujūsmā cēlā,
Sveicinu kuģus, kas jūrās tev peld —
Pilsēta naksnīgā, apriļa nemeerā irdzošā,
Kaislībās versmainās, mūžīgi mirdzošā.

BRUŅINEEKU NAMA

Es aizeju no Satversmes Sapulces

I.

Nu beigta operā ir sesona —
 Nekur vairs nedzirdesi skaņu tā.
Ak, Deevs! nu jameklē pēc Vessona,
 Jo eemilejees biju Baputā.

Zeed gurķi, nātres zeed, un zeed pat redisi,
 Pa leepu lapam līgsmi lido zvirbuļi, —
 Nu kādā ellē mani vedisi
 Tu, tintē mērķtais rīmetaja irbuli?

Ak, kronist-feletonist vērigais —
 Leen acis nu tev gaļlaicibas putekļi,
 Duņ deniņos dziļversmums mērigais,
 Un nervi kulst kā beešu sutekļi.

Tā veelas mekledams un patversmes,
 Es būtu gatavs nirt kaut Salacā —
 Kāds brīnums tad, ka jaunradamās satversmes
 Es eemaldos augstvēsā dodžu palaccā.

Man tīk šo augsto mūŗu sviniba
 Ar vanageem un grifeem sudrabspārnoteem.
 Tur aizmirstas man eelu raibā piniba,
 Un lauku valstiba ar mežeem vārnoteem.

Šais seenās, pilnās drausmu vapeņu,
Kur lauvas kājās sleenas kārpotees,
Es izstaigāju simtu simteem kapeņu,
Kur ordeņmestreem lepneem tārpotees.

Tā paeet purpurlepnakā pat godiba,
Tā sabrūk varenakās Bastiljas —
Ķeŗ visus varmākas reiz sodiba,
Vaj Filips tas, vaj Ferdinānds no Kastiljas.

Palacco smagais venecjaniskais,
Ver durvis veŗamajā vaŗumā —
Pa tavām trepem uzdej māņu-māniskais
Oliveretto-nerris ņo pantu skaŗumā.

II.

Pee gaŗa galda es, kā seima rezidents,
Lūk, nosēstos un riju pīragus;
Aiz muguras man stāv pats prezidents
Un elpo manas tēŗas vīrakus.

Orientacijs klāt man peetaisais
Un noēd trīs man smukas maizites,
Bet neskaramibā kā deputats viņš eetaisais,
Un tadēļ veltas visas manas raizites.

Bet dziļi glaimots jūtos es un kutinats
Ka zīmulis mans eepatikas Menderam, —
Lai dzejols dzejigākais putinats:
Šim zīmulum lemts palikt varas stenderam!

Pats Kvintilians kapā spārdisees
 Un Grakchs no jauna pūli metisees,
 Ša zīmuļrakstītee kad vārdi skrees:
 Kā tad mums viseem ees, tā reti ees.

Ak, ritrūcošā runu runiba,
 Kur vārdi deviņi ir leeki desmitā!
 Kaut reizi uzleesmotu spulga guniba,
 Kaut visus aizrautu ar dvesmi ta.

Ak, daudzvārdība, slēpta Frigijkapucē,
 Tu visās zemēs, visos laikos veenada, —
 Vaj gan var prasit tad, šai Augstā Sapulcē
 Lai netiktu tu godam ceenata?

Kad murdot meegā māt kāds milzigs periods,
 Es klusi pceceļos, un krēslus bīdu vāribā,
 Un grifeem cauri aizšaujos kā Blerio —
 Jo dzejneeks brīvs ir savā spārnu spāribā.

Labvakar, augst' pār kļavām stari zeltainee!
 (Lai referenti eekšā paleekas).
 Kā jumjas augšā mākoņi bālteltainee,
 Kā atsmeldz vins vēl deenas kausa paleekās!

Lai augdami aug jaunee likumi —
 Bez manis valstskoncertam dunēs patskaņa,
 Jo mani veenigee un visi tikumi
 Ir slinkums bezgalīgs un veegla atskaņa.

POLONAISE CHAOTIQUE

Ak, manu deeniņ! ak, manu tētiņ,
Bail man eet laukā, kad debesis vakarē —
Ak, manu seeviņ, ak, Margaretiņ!
Negantas varas nu pasauli čakarē.

Cikstetees mūžam nav bijis man dabā,
Nospeedis neesmu i ne pat mū-iņu —
Nu man duŗ Latvījsargs zobenu nabā,
Aronu Matiss laiž virsū man Ūziņu.

Šmidts gan to tvarsta aiz pūkainās bārdas,
Arons tak uzrīda mirušu Auniņu!
Lasitajs šņukstedams gainas un spārdas —
Velk to pa slejam kā kaučuka klauniņu.

Ūziņš pats saņurīts, pārbijees ziliņš,
Eeslēpees krūmainē, parkā tai Vērmaņa,
Gaida, kad muzejā paglābs to Siliņš,
Dzejā kad eeliks tas tiks reiz no Ērmaņa.

Šmidts, lūk, tam nevizē pases nekādas —
Ķiniski vajagot prast katram deeviņam!
Kartiņas Ģildē ar' nedod, tik lādas, —
Vēderam jasarukst gluži nu teeviņam.

Kaut tik nu šoreiz vēl izeetu sveikā —
Kas zina, naidneeki tiktu reiz dragati;
Dzīvotu atkal kā Skalbes zeltteikā,
Speķi ar olam vēl saceptu bagati.

Skalbe pats uzrāpees avižu korā,
 Putekļu mākoņos zāgē un ēvelē;
 Kumelji visi, kas zveedza reiz norā,
 Eedzīti akmeņos Rigā vaj Revelē.

Ak, manu seeviņ, var dabut ar koku,
 Ilgi ja kaitinās lāga šo ģīmuli:
 Tik un tā nenotvert pasaku spoku,
 Kritiķis kritiķi dur tik ar zīmuli.

Harmonijstingra tak operas balle,
 Tomēr kā vijņi tur uzslācas sālitil
 Metronomapbruņots eejāj tur Valle,
 Jakobsons sabijees skatas uz Zālitil.

Zālišam padomā izredze gudra:
 Nākamgad Valle lai stājas pee pultites —
 Jakobsons varēs tad rāpot kā skudra,
 Citīgi izdražot kritiku bultites.

Ak, man tik baigi, kad avizi veļu,
 Grimstu kā dzelmē, kur asari žaunaini.
 Cik nu man spara, un cik nu es sveļu!
 Aprīti ļaudis ir talanta paunaini.

Kaut jel man simtjūdžu zābaki būtu,
 Kādeem reiz pasakās tālumus mēriju, —
 Tūdaļ es ardeevas viseem te sūtu,
 Dodos uz zājainu Urugvajpreriju.

Te tev ir jadzīvo gluži kā alā,
 Nedomā laukā bāst ziņkāru šņukuru.
 Konflikti saslejas konfliktu galā,
 Diplomats velti tik izbārsta cukuru.

O! Entente cordiale! O, charmante polonaise,
Kas dejota nezcikreiz Latvijas palastā!
Robežas pārdejo! partnerus ārā vaj mēž!
Ak, kur mums daudzi vēl likstu ir balastā!

Kad mēs reiz izbrauksim meerīgām flagam,
Cits citu apsveicot jūrstrāumēs smaidošās,
Draudzīgi kustot pa kūpošām vagam,
Leišos un latvjos uz sēklu sen gaidošās?

Kā jau sen apnicis zvirbulīgs murdums,
Āžainee badeeni, kašķīgiee rējeji!
Uzleen kā meegs nu mums dvēselē gurdums,
Skauģi un naidneeki visur un smējeji.

Ak, lai rauj lāsti šo netīro gaisu!
Mūžam tas nerru, kas trizuļus birdina,
Padara smagu kā akmeņu maisu,
Menuetalkstošo veeglumu mirdina.

Skaldi nu zobeņus, gaisus jauc melnus,
Ceis, mūsu mūžīgais, mirdzošais papuci —
Vēji lai iztrenkā veclaiku pelnus,
Cilveks lai noņem reiz eenaīda kapuci.

Lai nav vairs nopeetnam jābūt kā Kantam,
Atskaņas smeekleem lai papēžus kutina,
Smaidi uz lūpām lai uznirst ik pantam,
Putekļus putina, svīdejus sutina.

POLITISKU SAPŅU OKTAVES

Es peedalos Bulduru konferencē

Sen tautu katlā krājees dusmu tvaiks,
 Nu saspeļ vecās dzelžu stīpas;
 Deg ekstatiskais dumpineeka vaigs,
 Ģrauj visu asiņainās Marsa sīpas . . .
 Can sleedz jau varavīksnas mirdzums maigs
 Un bēgot mākoņeem spīd zilgmes strīpas —
 Ir ceribas, ka cilvēks, beidzis kaut,
 Uz druvu atkal varēs kājas aut.

Bet tikai ceribas tās ir vēl mazas,
 Tik ilgojums kā dedzinoša vāts,
 Vēl visās malās reebīgas smird dražas,
 Un ja kur izleen saulē steebriņš kāds,
 To samin neveikļi un nograuž kazas.
 Arveenu vēl nav meera radis prāts,
 Kā zibens lāgeem pāri pūlim šaujas:
 Neveens lai apmulsumam nepaļaujas.

Cik daudz ir jaunu flagu gašos mests,
 Tik meera ģenijam ir jaunu baiļu.
 To visās malās baida draudošs žests,
 Kas, ložu skauts un bajonetu smaiļu,
 Skan it kā iznīcības manifests,
 Kas satreec visu smaržainu un daiļu.
 Ja mūsu karogs ciņu izsveests, plīv —
 Tas pauž tik to, ka katram gāst to brīv.

Tik mūsu brīvības, cik mums ir spēka,
Cik pastāvam, tik ilgi draugi mums, —
Kad kritisim — kā novītuša sēka,
Neveens vairs neprasis un nenoskums.
Kad vajaga, tad stājas Vilsonbrēka
Un kaklu sažņaudz atkal lasso glums —
Un kārpamees mēs cilpā tad kā senak,
Un brinamees, neveens ka paglābt nenāk.

Lai diplomati melš! tāds viņeem lāsts,
Lai nerram peelīdzinats veenmēr dzejneeks, —
Kas simtu politiķu seetos kāsts,
To izsveež gaismā viņš kā pārdrošs zvejneeks;
Kur drāšu žogs un bluķis preekšā gāsts,
Tur pāri pārvirpuļo viņš kā dejneeks;
Tam viņes lapa leekas greznums leeks,
Un lasot eevadrakstus, uznāk meegs.

Ak, mūsu deenvidu un zeemeļdraugi!
Mums veenads liktens rūnās eerakstīts.
Kur preedes izslejas pār klintīm šmaugi,
Un somu ūdens krāces zibot sīc,
Un bālā gaismā staipas sūnu augi,
Un tur, kur stepju kronis zaļais pīts
Un Melnās Jūras krastos kaijas klaigā —
Tur visur pāri negaiss bardzigs stsigā.

Ak, Hījsi visur apkārt, visur vilts,
Kā haizivs žaunas visur kāras šaudas.
Kur ļauni tas, ja naidis starp pašeeem šķilts,
Ja visur aprēķīni, sīkas naudas, —
Vaj negrauž acīs tad mums kapu smilts
Un vergu, trimdineeka, bēgļu raudas?
Jūs, somi, stipraki! sen poļeem valsts —
Bet šķelti visi juks, kā putu smalsts.

Mēs visi esam *zmartwychwstanci* garā,
 Mickevičs, Platers Parizē kā bij;
 Mēs negribam vairs pazust citu barā,
 Kur kungi mums kā vergeem japārmij.
 Pār poļeem atkal kādreiz nīknā kaṛā
 Skziņecka un Dverņicka ēnas slīj —
 Pee Vaveļas Kraks atkal pūķi satreeks
 Un naidneekus no saveem laukeem pātrees.

Vaj laika ceenigi mēs spēsīm būt,
 Un nokratisim visas vecās ligas?
 Kadēļ man sirds ta preeka nesajūt,
 Ka izkļuvuši mēs uz jaunās stigas?
 Kadēļ man brīžeem šķeet, ka meegā sūt
 Vēl tee, kam sen jau jaraušas no migas?
 Kā Ilmarinenam, man šaubas skats —
 Tad ticešu, kad eeraudzišu pats.

Tad ticešu, kad eeraudzišu veiktus
 Tos senos rēgus, kas vēl apkārt klist,
 Kad izdzirdešu vārdus, skaļi teiktus,
 Lai jauna gara blāzma tautam svīst
 Un apspīd pūķus, zemē treektus, beigtus,
 Un meeru pludina, lai rētas dzīst, —
 No leelo tautu likstam jaatkratas,
 Kas ļaunā hipnozē uz mums vēl skatas.

Ak, brāļi zeemeļos un deenvīdos,
 Ko vecās nastas mums vēl plecos graužas?
 Šī eegrimšana vecos tikumos,
 Kas nu par netikumeem skaidri jaužas!
 Šī eeplāšanās vecos mēteļos!
 Kur gars uz jaunu vaļu vīseem laužas,
 Kur vecā Eiropa nu šķobas, brūk,
 Un žurkas atlasainas visur mūk.

Tur mūsu patvērums un mūsu slava,
Kur Aino Akte dzeed, mirdz Edelfelts,
Kur Kalevidam javeic liktens skava,
Kur Raiņa kalngals atlaistas kā zelts —
Mums citu likumu un varu nava,
Viss cits ir atmetams kā tukšs un velts, —
Lai garā brīvi raisamees no jauna,
Tad pasaule reiz brīva būs un jauna.

Das sind die Folgen der Revolution
Und ihrer fatalen Doktrine;
An allem ist schuld Jean Jacques Rousseau,
Voltaire und die Guillotine.

Heinrich Heine

AUĻOJOŠO ĶEIZARU DECIMAS

Es peedalos pee poļu-kreevu meera līguma
parakstišanas

Brīnums! ak, brīnums! plēt izplezdams acis;
Augšup pa Melngalvju trepem kas dej?
Oliveretto! zem zirgeem pirms placis
Neesi vēl tu, jel atpakaļ skrej —
Namā šai būsi sev kapu pats racis
(Radi un draugi jau asaras lej),
Namā šai spoko kāds mūžības tracis,
Ērzeļi sprauslo un cerberi rej —
Asins kūp pretim no sensenām deenam,
Ķeizari aulekšo zirgos gar seenam.

Teešam, mans nerriskais reveraus stingst,
Laikmeti uzšļāc te gadsimtu palus,
Zālē kā odi tik avižļaud's džinkst,
Melšot un asinot zīmuļu galus —
Vaj tee maz sadzird, ka pakavi springst,
Ķēniškas rokas tveņ zobenu spalus?
Man tā kā melngalvjecem galva te žvingst,
Dzirot kad sāka tee, tusnot no alus —
Labi, ka atlasa sēdeklis miksts,
Drebu es dvēs'lē, kā uzvilka liksts.

Redzu es zveedrus, kas mirdzošā svītā
Liras un zobena veenībā slīj;
Adolfs, lūk, vējainā septembra rītā
Eejāj pa vārteem, kas flagas tam vij;
Putekļu mākonī, zaldatu dzītā,

Ugunīs dūmainās, ceemus kas rij,
 Kreevijas Peters trauc nicigā spītā —
 Zemneeks, pee zemes treekts, valdneekus mij, —
 Augstu ap standartu sašauto cauro
 Vaŗtauru gloriņas uzvaru auro.

Iejā zem pakaveem sašķeesta krūts,
 Rautas zem ķeizaru ērzeļeem tautas,
 Dzīvības spēku no zemes tik sūc.
 Ak, kādas lapas no vēstures rautas!
 Pasaules kaŗi šai zālē man rūc,
 Pilsētas izslejas, postažās grautas,
 Urdami tanki pār robežu šļūc —
 Ķēniņu mantijas, mirdzuma skautas,
 Zeltaini-spožas pār gadsimteem pland,
 Kanoneers mūžigs kāds slavu tām grand.

Ķēniņeem nāve nu izzib no spalvam,
 Pēdeļais asiņu pileens šķeet leets.
 Izmisas pārņemtām gruzdošām galvām,
 Putosus zirģus tee muŗibā treec;
 Porfirās smagās ar dimantu balvam
 Izjūk un pagaist, kā spiguļains speets;
 Mūŗības rauti, tee lidzigi spalvam,
 Vējos ko aizpārslo rudenigs zeeds —
 Petera zirģs ceļas kājās un spārdas,
 Joffe lēnmeerigs leek roku pee bārdas.

Kristala lustrās deg leesmainums spoŗs,
 Trizuļo bārkstis kā muzika salda.
 Venecijkristalā rādas man doŗs,
 Bucentaurs spārnots, pār jūŗam kas valda —
 Ak, ko vairs lustrās šais apŗilbinoŗs
 Pagātnes varenums atspīd un malda!

Elektrisks uguns, lūk, meerigs un drošs,
Noplūst tam pretim uz sarkanā galda —
Meeru un dzīvību jaunu tas sauļo,
Bēgoši pulki pār galvam tik auļo

Pakavu atbalsis klausamees vājās
Melngalvju seenās, kur ķeizari trauc.
Migla un tumsa pār jātnekeem klājas,
Velti tee zviļošeem sceptereem jauc.
Teešam, nav negods, ka ceļamees kājās,
Peeminot eskortu, naktī kas rauts,
Patreekts no lāsteem, kas gadsimtus krājās.
Zalutu ķeizareem! arlekins sauc —
Cauri caur oktobra miglu un tvaikeem
Aizauļo prom tee uz mūžigeem laikeem.

ZEEMAS SVĒTKU ZVAIGZNES PĀR PILSETU

Lai leegi lipinas aiz loga sneegi,
 Kā plūstošs peens teek necaurredzams gaiss —
 Varbūt tad uznāks miksti-miksti meegi
 Un peerei pārslās dzisis kvēlums kaiss,
 Varbūt tad atkāpsees reiz nāves speegi,
 Un liktens nedraudēs kā brūkošs maiss, —
 Un egļu pilnā pilsētā, kā silā,
 Spurgs putni, spārnus kas nu tikko cilā.

Kad eelās uguns pēdejais ir dzēsts,
 Pār jumteem tāļu atspīd zvaigznes aukstas.
 Kam mājās skals nav sausi-skanošs plēsts,
 Pēc leesmu draudzības veens velti sauks tas,
 Kā ceetumneeks, kam teikta nāves vēsts,
 Kā veentuļš vilks caur melno nakti kaukstas —
 Kam zvaigznes nav pat sveču s-špadsmīt,
 Kad dvēseļš tornī pulkstens nakti sit.

Ak, meklejat pēc zvaigzņem jau pee vaļas,
 Lai svētku nakti nežņaudz leetuvens,
 Lai tumsā nepamanīts neaizmaļas
 No Virģileklogas mums paustais zēns —
 Lai Viņam staro eglītes tumšzaļas,
 Un Kumejpraveetojums pildas lēns!
 Lai labee gari svēti zvaigžņu tirgu,
 Un logi spīd ar bezgalīgu mirgu.

Kam ugunsdrošā skapī noglabats
 Kāds nenodzeestošs ideāls no kodem,
 No ķēmeem tumsā nebīsees tam prāts,
 Tam nebūs jāblandas pa krāmu bodem,

Kur norūsej's, un putekļeem sen klāts,
Un gluži izgājis no visām modēm,
Tad jāpērk uzspodrinats spīduls skumjš,
Kad gars no tukšuma tiks gluži dumjš.

Ir teešam jaunās tādas šaubu spailes,
No dzīves acis kad tik nāvē segt,
No tumsas brūkošas kad mācas bailes
Un nav nekādas sveces vairs ko degt —
Ir gods un breemas alkt pēc leelas dailes,
Bet dažam gadas bezdibeni lekt,
Kad augst' pār galvu debesīgos gaisos
Zūd brižeem spīdums pēdejais kā maisos.

Kas mazak grib, tas veeglak cauri teek,
Pee elektriskas lampiņas pat sildas, —
Un dāvanu sev izdomā vaj ceek,
Ar kuņām dvēsele kā kurvis pildas.
Kas sapņu depešam drīz punktu leek,
Tam retas sasneegtā un alktā ķildas —
Par zvaigzni brūns tam izcepts pēperkoks,
Un neteek klāt salis izmisības spoks.

Ak, ķeņat zvaigznes! to tik varu sacit —
Kā kuņam teecas sirds (un atļauj maks).
Dažs gaismu spīdam jaudis seevu acis,
Dažs Muzam mūžīgām pee lūpām plaks;
Cits izjūt laimi politiskā tracī,
Tik citam domu hegeliskais taks,
Kur vēsums tāds, kā pagrabā uz ledus,
Kur abstraktas teek sāpes, preeku medus.

Kas dzīves birzā gluži bankrotej's,
Pat mati aizbēguši kam no galvas,
It kā tos būtu aizpūtis kāds vējs —
Lai ļauj, ka veeglas pārslu zvaigžņu spalvas

Uz pauņa krit, — kad uznāk vakars spējs
Kad tumsas dārzos uzzeed melnas malvas,
Un spītīgs pulkstens rāda divpadsmit —
Lai šapņu pārslas vēl gar acim rit.

Es būšu nomodā un visos ļaudīs,
Kam ticet spēks un cīnītees vēl preeks,
Ar citeem laimi mana dvēs'le jaudīs,
Un bultu izšaut gribas liksti leeks
Pēc spīdekļeem, kas jaunu gaismu audīs —
Lai sveicinats katrs šapņu medīneeks!
Ikkatrs, ko ilgas nemitīgas tirdī,
Kam alkas mūžīgas verd kaislā sirdī.

Lai krēslas veenaldzīgas nav nekur,
Lai dimantainas bultas dvēs'les smaiļo,
Un sneegu naktī mīla maiju buņ
(Ak, Slaidi-Brīnīškā ar seju daiļo!),
Lai zaļi egļu zari sveces tur
Un uzvar svētku naktī tumsu baiļo
Šai pilsētā, pār kuņū zvaigznes blāv,
Kā mūžīgs kaņapulks, uz vakts kas stāv.

TERCINAS

Lūk, trakā trauksmē kārpas zirgs un krāc,
Pār dzelzu laužņeem palo putas baltas:
Tā kaisli leesmo Vidus Laiku prāts,

No klosterņaktim, kas tik dziļas, saltas,
Pret debesim, kur gaišas zvaigznes spīd —
Bet Dantes tercinas, kā dzelzi kaltas,

To satur ceet, un tas kā upe slīd . . .
Sen nav mums viņa valdonīgā spēka,
Kā karaļmantija kas plecos krit, —

Ar sodu neatbaida vairs no grēka,
Jo veenlīdz neecigs kļuvis labs un ļauns —
Un tadēj teešam nosodama dēka,

No kuņas man (es ticu) būs reiz kauns,
Šai formā mestees lakoniski-skaņā,
Kad jūtās kūlenigs es tā kā klauns

Un doms neveens man neskan svētā zvaņā . . .
Ak, šodeen dzīvot! liktens nolādets,
Kur māksla uzvaret ir blēžu maņā!

Viss cenā sacēļas, tik cilveks lēts,
Tik cilveks biržā krītas vēl arveenu;
Kad nāves moku plēsts viņš raustas, brēc

Un simtkārt nolād savu pirmo deenu —
Šķeet, „Toreadoru“ zvan gramofons.
Ak, murgu dzīve! cerību neveenu

Vairs nav. Kad mēness — bālais pavadons,
Spīd aizmigušām pasaul's daļam,
Tās izskatas kā nāves izmīts klons.

No kaujam varenām un runam skajām
 Ir ausis viseem aizkrikušas ceet, —
 Jo citadi no zaimeem un no paļam,

Ko liktens saltais nebeidz pār mums leet,
 Gan uguns izšķiltos no mūsu šķēpeem.
 Bet deenas eet un saule lec un reet,

Vairs pilskalns neceļas caur tumšēem kvēpeem.
 Ir taisnība: grib cilveks atpūstees:
 Lai naudu pilsons saskaita, ko klēpeem

Tam kaļā devis vecais taisnais Deevs,
 Kas svētību un saules gaismu kūļeem
 Pār labeem, ļauneem mūžam klāj's, patees'.

Lai leelgabalus Andos velk ar mūļeem
 Un zalutu dod, kas kā pērkons skan,
 Un neris sāk pateesību vēstit pūļeem:

„Ak, dzirdat! Jauna Katedrale zvan:
 Reiz atjēdzatees, apstulbušee nelgas,
 Prom vecās meldijas, kas ausis san!

Reiz buļam japlešas pēc jaunās selgas,
 Kur dziļums dziļš un augstums teešam zils.
 Lai acis svētā bijā teek jums velgas,

Kad saulē rādas zelta torņu sils;
 No elles mūžam netiksim mēs ārā,
 Ja vecais varas likums mūs vēl vilis;

Lai slaveta ir acs pēc jaunā kārā,
 Un gars, kā ērglis paceļas kas drošs —
 Tik reiz mums tikt no vecā varas ārā,

Un mirdzums nereetošs mūs apņems spožs.“

RUSSOANISKAIS PAVASARS

Puķu un pumpuru mirdzīgā aukā
 Pilsētas akmens murgs atomos drumst:
 Ak! kā nu leepas zaļsazaļo laukā,
 Kanālos ūdens kā vizmaini glumst;
 Dārdedams slikti (kā teatrī) braukā
 Pērkons pa augšu un mākoņi lumst —
 Paklau! kā sīkdams šņāc leetus pa trubu!
 Zāle visnotuļ leen ārā ar skubu.

Deevs! kā pēc lauķeem nu dvēsele brēc!
 Izsagaist gribetos birzēs un pļāvās:
 Kā tur nu ezeros mailites lēc,
 Rubeņi rubīna rūcošās grāvās —
 Pilsētā burts tik un cipars ir svēts.
 Naktī kad aizmeedzi nopirktās skavās,
 Smadzenēs spaldzinas akvavits skaļš —
 Pamost kā miražs tāļš lauku klajs zaļš.

Ak, kur gan smagnejs šis pilsētas likums:
 Pazaudet zevi, kad zudis jau Deevs.
 Baltzīda svārkos dziļeespeedees tikums,
 Vajā ko donžuans izģindis teevs;
 Ja vēl kur p-licees deevības krikums,
 Staipa to nelgu un sīkļaužu neevs —
 Neeciba lepņībā skaļā te slejas,
 Alejās acis gurst putekļu dejās.

Zaļajās lapās man dvēsele plok,
 Stumbros līdz saknem es aizleenu naigi,
 Sirds mana melnzemes sulibu lok,
 Krēslainais dzestrums to apglauda maigi.
 Zivs kā uz krastmalas smiltainas smok,
 Šodeenu Kretā tā maldos es baigi;
 BiBaBo sārtacains smadzenēs duļ,
 Neizbēgt plakatu ērmeem nekur.

Agri no rīta man kāpjot no gultas,
 Tramvaji švīko un motori krakšķ;
 Smadzenes manas, pa naktsmurgeem kultas,
 Pakavu dimeeneem lidzi tur sprakšķ;
 Svilpes svecēž ausis man skanošas bultas,
 Kauli no ikdeenas bruģeem jau knakšķ;
 Avižu burti leen eekšā pa slēģeem,
 Brēkdami dzejas un cenas uz nēģeem.

Smakdamas, cit' citu partijas rej,
 Cilveces karogs sen sakulstits skrandās,
 Samazgu tinti uz frakam te lej,
 Mirušas frazes pa katedreem vandās.
 Vakaros klaveeres šķaudas un smeļ —
 Čaildistu bālo, kas bulvaros blandās,
 Marmora galdiņš ar šartrezi sauc,
 Cigaru dūmos krūts diloni kļauc.

Ak, kā man mākoņos aizlidot tiktos,
 Tāļup kā bolidam kvēlošam skreet,
 Izskanēt augstumu pārkoņos piktos,
 Izspīdet saulē, kas ataut un reet;
 Murdzitam zeemkrēslas atmurgos sliktos,
 Tiktos kā puteklim spožam man deet —
 Pasaule lejā kā dūņezers varžains,
 Debesis pavasars garīgs un smaržains.

Gonzagas likums man atmiņā most:
Kā tas no Mantujas heteras patreec.
Pilsētas! sakrītat, izgaistat nost!
(Heteras esot, kas cilveci satreec) —
Maiju tad zaļsārtu varetu post,
Kropļis un nabags tad katrs būtu atreebts —
Pavasari, pavasari! mirdzi kā malds,
Mirdziņees plakstos kā milas maldas salds.

ARLEKINA DZEESMIŅAS KAFEJNICĀ

Largo

Hektors Berliozs,
Fantastiskā zimfonija

I.

Ak, atkal es šai zālē pustrakā,
Kur ļaudis uztupušees krēslu rūķeem,
Un blenžu, ligo zelta lustra kā
Ar eeslodziteem elektrības pūķeem.

Kā grūti slimneeki kleedz hoboņas,
Skreen vijoles un raudot rokas lauza —
Lai cilvēks uzsmaida un laboņas,
Lai preeka nzttraukumu sirds reiz dauza.

Ko cilvēks pats sev cilpu dara dums?
Kas viņu gaismā apstulbo tik aklu?
Ak, pasaulē tāds sen jau paradums,
Ka cilvēks cilvēkam žņaudz kaklu.

Es velti acim bālām mirkšķīnu —
Neveens, neveens man pretim neatsaucas!
Tik sausu smeeklu kastaņjētes tirkšķīna
Un fleites nekaunigēem sprīzeem maucas.

Ak, nelaimīgie truši-kaniķi,
Jūs, brāļi cilvēki ar bailem sirdīs!
Es palīkt vēletos par zvaniķi,
Kas skaļu balsi dvēseles lai tirdi.

No sevis bēgot, jūs še saleenat,
Tik neuzticīgi, tik pilni smaiļu —
Ir kāda tumša dvēs'les maleena,
Nekādas ausmas neizjauc kur ļaiju.

Kā tumšās ogļu kvēles cigaros,
Gruzd smadzenes bez smaržaindzidras leesmas.
Jums garām nodeju kā Figaro,
Kam virpuļo no lūpām smeeklu dzeesmas.

Jums melodiju ausis dudinu
No kādas brīnišķīgas tēvu zemes —
Pēc viņas dzītes dzidams mudinu,
Lai sašķel veco dvēs'li ilgu lemess.

Kā glāžu rantis atspid malagu!
Kā lampas deg caur gaisu pilnu dūmu!
Zilzili-baltu liķu palagn
Redz izsveestu pār sapņu rožu krūmu.

Es, sāpju saēsts, nelga vārigais,
Pār jums ar dzeesmas engēļspārņiem laižos,
Lai smaidis tik meesīgs, rupji-kārigais
Kļūst tā kā klusi stari logos gaišos.

Ar sāpēm dziļi-dziļi mocošām
Es ļauju as'ram skalot puderkritu:
Ak, nabageel no vētram, dzīvi locošām,
Tik nerrs prot radīt saldvēsmainu mitu.

II.

Elektrisko lampu mutes
 Elpo tik nu šausmot-klusu,
 Ka es savu sirdi dzirdu
 Krūtīs saļecam kā blusu.

Un ar sirdi man ir švaki,
 Nelīdz vairs ne vīns, ne tabaks,
 It nekādās jaunās ilgās
 Neaizrauj to kaut kas labaks.

Troksnis ārkārtīgs arveen vēl
 Visās peccās zemes daļās,
 Visās zeemeļsneegu valstīs,
 Visās Itālijās zaļās.

Granatas vēl izskreen gaisos,
 Kaklā gurdz vēl asins murkšķi,
 Un tik retos platumgrados
 Atskan līgsmi spārnu spurkšķi.

Vēl, kā brontozaura radneeks,
 Cilveks elzdams leen ar tanku,
 Mīl par visām mājām vairak
 Maiņas kantori un banku.

Katru deenu noslēdz meeru,
 Katru deenu sākas kaži:
 Kaņotaji noēd visu,
 It kā nikni siseņbari.

Kaņotaju zirgi noēd
 Auzas, timotiņu, zāli;
 Kaņa ļaudis paši noēd
 Maizi, cukuru un sāli.

Viņu trakās žaunās pazūd
Tūkstots dzeju skaistee vārdi;
Rijot taisnību un godu,
Mutes nokrekšķinas gārdi.

Tik no mūsu dzīves paleek,
Kā šis kafejnicu kūkas,
Kuņām mīksti virsū gulstas
Blāvi-baltas krema pūkas.

Bet tās pašas noēd žīdi,
Kuņeem vēderi kā maisi —
Blāvi-baltās krema kūkas
Izput tur kā miglas gaisi.

Ak, un tur veens slīpertirgons
Noviļ manu Kolombinu;
Desmit ozolu tur nošalc,
Odeers sasmaržo ar vīnu.

Zīda zeķes apglauž kājas,
Ņirb pār krūtīm smalkas cakas . . .
Kolombina! Kolombina!
Man jau nav ne naudas smakas . . .

Nu jūs, ceru, spēseet saprast,
Cik man stipri sirds sit krūtīs:
Brīnums nav, ka naceplaiso
Kreetnas striņas logu rūtīs.

Visi pasauls trokšņi kopā
Ir tik stīgu kvartets necīgs,
Tikai piccicato skrejošs,
Brīzeem bēdīgs, brīzeem precīgs.

Bet, lūk, manī teešam plosas
 Skrjabin-bethovenisks skandals!
 Apreebees man līdz pat nāvei
 Veenaldzīgais cilyeks-vandals —

Kā viņš raugas miroņacim
 Sevī, citos, svētā dabā,
 Kā tam gaisusi no prāta
 Ļaunā starpība un labā.

Ak! es jūtu jau, es jūtu,
 Ka tik velti bērna čuksti
 Ir preekš vates pilnām ausim
 Mani ārprātīgees puksti.

It neveens pat neuzklausas
 Manas dvēs'les kanonadē;
 Veegli krema putas jaucot,
 Šrapneji krit šokoladē.

Dvēs'lē paleeku no dušmam
 Dzeltens gluži kā no vaska —
 Bet kā senak, bāli-rozā,
 Smaida manas sejas maska.

III.

Auto cīruļi jau nobeidz čivināt,
 Teatri jau izvemj ļaužu pūļus ārā,
 Pārslu tauriņi bāļspārņeem plīvina —
 Sveika, lidojošo sneegu saime vārā!

Ak, cik klusi, domat, zeme elpoja,
 Tāļu laukos uzkrita kad sneedziņš pirmais!
 Nāves vēsums plūst caur telpu jau,
 Zeemeļpols mūs skūpstā pārslu virmās.

Tā zem ledus avots dūcošs burbuļo,
Tā zem pelneem raustas uguns plēnes,
Kā še domas kūtro garu urbuļo,
Mūžigs spogo elektriskais mēness.

Bāli-sārti, tā kā glazureti ķeeģeļi,
Laistas septiņdesmit pliki pauři,
Septiņdesmit izvelveti speeģeļi,
Gađu leesmās izdeguši matu mauri.

Ak, šis elektriskais uguns pauŗu Zacharās,
Kuŗas plosas biržas zelta putens!
Manejs draudziņš Pjerró viņnakt pakārās —
Tagad šausmas dveš man neass tortes tutens.

Mūžam, mūžam manā dvēslē lidinas
Kāda grūtsirdīga vijoļmelodija;
Velti gaidu es, ka mani midzinās
Salda mātes balss, kā bērņibā reiz bija.

Kāda skumja Berlioza vijoļmelodija nopūšas,
Bazaltrepēs lejup augšup staigā čelli —
Kaut jel reiz mēs sveiktu pasaules jauntopošās,
Gaišā zimfonijā uzvarej'ši elli!

Tumsā, naidā drebošā, ūn meesas kārē stenošā,
Arlekīns no varjetē tik leels kā praveets —
Dzeesmiņā, uz preekšu veenmēr dzenošā,
Ceļi pagadas, pa kuŗeem sen vairs nav eets.

Smej par sevi, smej par citeem, dārgako kā lētako —
Neaizmirsti smeeklā garu smalku,
Nevēriģā maskā lai jūt sapņi svētako,
Sāpju dzelta, sirds lai versmo pilna alku.

Daudz vētru pārlaidis es jūrās,
Kā zemi zaudejs kuģineeks,
Kam deenās nebaltās un sūrās
Nav tomēr zudis senais preeks,
Kas mūsu tēvu tēvos kūsejs,
Kā zaru kannās medus godos.
Vairs skumjam, šaubam nepadodos,
Kaut važās tiku ilgi rūsejs,
Tak kuģi eeguvis pats savu
Un veikla jūrīneeka slavu.

Antons Austriņš

PAVASARA ZAĻAIS KAROGS

Celts lai viseem karogēem teek pāri,
Kuņos zīmolkiskās krāsās
Eetverts tas, kas cilvekrāsās
Apslēpts: naids ar slavas kāri,
Brīves spožums, mīlas spēks,
Seno eru asinsgrēks.
Pavasara karogs zaļais
Klusām zīda lapam šalko,
Tur, kur kauju negaiiss skaļais
Dvēs'ļu šķidrautu plēš smalko.
Zaldatam, kas zemē placis,
Atmirdz preti bālas puķu acis,
Kādas kuņam, — rītos, vakaros, —
Staro tēvuzemes pakalnos.
Gācejam, kas rītā aukstā
Ūdeni no strauta eesmeļ plaukstā,
Lūpas aizskaņ maija straumju vēsts.
Tirgons, apkūpejis milteem,
Aizver logu, lai ar vējeem silteem
I ne miltiņš neteek projam mēsts.
Bet to mājās bēdas gaida:
Seeva viņu laukā raida
Nopirkt vijolišu pušķi,
(Kas ne mērojams ar rediskušķil),
Meklē dzeesmu grāmatā to veetu,
Kur par putneem, pārošanos, pavasara leetu;
Ažurzeķes velk ar sapņu smīnu,
Un pee zupas peeļej glicerīnu.

Pavasara karogs zaļais
 Eepland klusi, logs kur vaļais
 Dzejneekam pret rītu sauļo,
 Un pēc briža Pegazs auļo
 Gaisos skaidri sartos,
 Mēzdams brīnā tirgonī, kas vartos
 Paleek vaļā plēstu muti:
 „Paraug', šito uti!
 Kad tam redzeta ir nauda,
 Cukura tam nav ne grauda,
 Bet ar zirgu, lūk, pa gaisu skreen!⁴
 Lejā paleek pilsētas un tirgi,
 Nenorekvizeti zirgi
 It kā gleemeži kur leen;
 Zili dūmi kāpj no austrumeem un reetumeem
 Ļaudis kur no varas ceetumeem
 Tik caur nāvi atsvabinat var;
 Un kā Velaskeza svinīgā *Las Lanzas*,
 Šķēpu mežā zeme star,
 Dzejneeks apdzeedaj's ko savās stancās,
 Ko tas it kā rozi rubinvazē,
 Savā sirdī tur.
 Esi sveicināta, Miļāl
 Mākons raisas lectus gāzē,
 Zelta ugunis jau saule kur,
 Zilo Kalnu kronedama spulgā zvīlā!
 Pavasara karogs zaļais
 Eepland ligmi, kur veen vaļais
 Logs ir vērts.

*

Tu, kas sāpēs
 Ceļos kriti tumšu tempļu kāpēs,
 Ļauji, dvēsele ļai asaro,
 Jo pēc lectus atzeed viss, viss vasaro.

Solees saulei, solees darbam, dzīvei,
Ja kas uzgulst zaļo spārnu plīvei,
(Ja kas veen ir pret to!),
Sirds visdziļos bezdibeņos met to —
Un tu uzvaresi, — to es solu, es,

OLIVERETTO,
neesošu zemju valdineeks,
nelga un dzeesmineeks.

SATURS

	L. p.
Trubadurs uz ēzeļa	7
Garķu un mandeļu pudiņš	13
Es dodos pasaulē un eevācu derigas ziņas	16
Peters Peerendels	18
Šausmu deena un nakts	21
Dzejneeks Daugavmalas tirgū	24
Svētdeena Bastejkalnā	26
Uz Aleksandra bulvara	28
Ardeevul Ardeevul	30
Lirisks skandals mucā	35
Kūstošā sneega heksametri	38
Vasara	40
Mans vasaras meegs	42
Rudens trocheju parade	45
Kamermuzikas vakars	48
Karmene	51
„Eelejā“	55
„Veesturs“	58
Nonas, kuŗas radušās pēc kādas teatra izrādes	60
Prologs „Žūpu Bērtuļa“ izrādei	63
Disputs	66
Decimas	69
Bruņineeku Namā	72
Polonaise chaotique	75
Politisku sapņu oktaves	78
Auļojošo ķeizaru decimas	83
Zeemas Svētku zvaigznes pār pilsētu	86
Tercinas	89
Russoaniskais pavasars	91
Arlekina dzeesmiņas kafejnīcā	94
Pavasara zaļais karogs	101

24. II. 21.

LATVIJAS NACIONĀLĀ BIBLIOTĒKA

0309062993

(-50)

s
18
ro
O:
Γ